

WWW.MGYOE.COM SIMPLE BOOK

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

အင်္ဂလိပ်စာအုပ်
မှတ်တမ်းများ

www.mgyoe.com 2023

mgyoe.com

SAMPLE BOOK

ISBN 978-99986-52-14-9

9 789998 652149 >

KD503

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ဇင်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ(၀၀၄၅၄)
၅၁၊ ရေကျော်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ပထမအကြိမ် - ၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ ပန်းစာပေ။
- ဒုတိယအကြိမ် - ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ လွင်မော်စာပေ။
- တတိယအကြိမ် - ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ရေတမာစာပေ။
- စတုတ္ထအကြိမ် - ၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ။
- ပဉ္စမအကြိမ် - ၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ။
- ဆဋ္ဌမအကြိမ် - ၂၀၂၃ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ။
- အုပ်ရေ - ၁၀၀၀
- မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ် - အောင်သိန်းသန်းပုံနှိပ်တိုက် (၀၀၄၃၅)
အမှတ်-၁၃၈၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- အတွင်းပုံနှိပ် - ဦးအောင်ဇော်ထွန်း၊ ပုံရိပ်ရှင်ပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၈၃၆)
အမှတ်-၈၊ အိမ်ကြီးလမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးသရုပ်ဖော်- မြင့်မောင်ကျော်
- တန်ဖိုး - ၁၄၀၀၀ ကျပ်

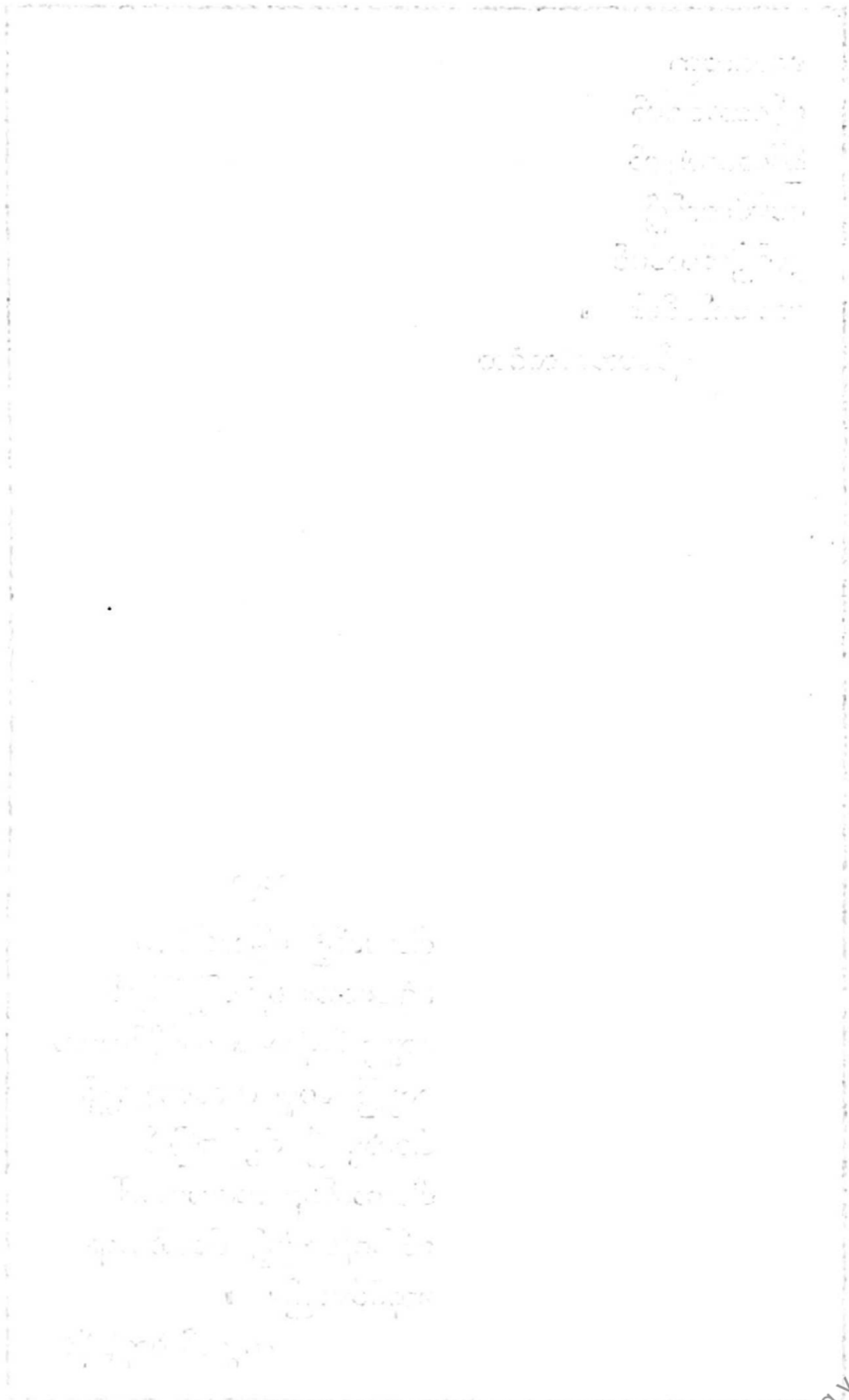
နှင်းငွေတထောင့် မိုးတမှောင့်
တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

မိမိတို့ နှစ်ဦးစွာ
အတူတူ နေထိုင်ကြပါစို့။

စကားသစ္စာ
 မှန်သောခါဝယ်
 ဩဇာလေးနက်
 ပေါ်ဆီတက်၍
 နွယ်မြက်သစ်ပင်
 ဆေးဖက်ဝင်၏။ ။
 ရှင်မဟာသီလဝံသ

သစ္စာ
 ငါ့စာဖတ်၍ မမြတ်တိုင်စေ
 မရှုံးစေသာ။ ပျင်းပြေနှစ်ခြိုက်
 တွေးဖွယ်ထိုက်ရာ၊ တစ်ပိုဒ်တလေ
 တွေ့ငြားပေမူ၊ စာပေကျေးကျွန်
 ငါဝတ်ပွန်ပြီ၊ ငါမွန်အမြတ်
 ငါအတတ်ဟု၊ စာဖတ်သူပေါ်
 ခေါင်းကိုကျော်၍၊ ငါသော်ဆရာ
 မလုပ်ပါတည်း။ ။
 တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

အမှာစာ

ဤ 'နှင်းငွေတထောင့် မိုးတမှောင့်' ဝတ္ထုမှာ စိတ်ကူးမှ ပေါက်ဖွားလာသော ဝတ္ထုသက်သက်သာ ဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံထားလိုပါသည်။ ဝတ္ထုမှန်လျှင် စိတ်ကူး ယဉ်မှုမှ ပေါက်ဖွားလာရရှိ ဖြစ်သောကြောင့် အထူးတလည် ဝန်ခံဖို့ လိုပါသေး သလောဟု မေးမည်ဆိုပါက မေးနိုင်ပါသည်။

ကျွန်တော့်အတွက်မူ လိုပါသည်ဟု ဖြေရပါမည်။

ဤဝတ္ထုကို ယသော်ဇရာ ကန်တော့ခန်းကို ဖတ်မိရာမှ ရေးချင်စိတ် ပေါက်လာခဲ့သည်။ အရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ၏ ကဗျာများကတစ်ဆင့် တိုက်တွန်း သည်။

ခံစားမှုတွန်းအားရမှ ဇာတ်လမ်းနှင့် ရည်ရွယ်ချက်ကို ကျွန်တော် စဉ်းစားသည်။

ကျွန်တော်၏ 'တစ်ပြည်သူ မရွှေထား' ဝတ္ထုကို ဖတ်ပြီးသူအများက ယင်းဝတ္ထု၏ ဇာတ်သိမ်းကို ကြိုက်ကြသည် ဆိုသည်။ စာရေးသူက ဝင်ပြီး ထူးထူးထွေထွေ တရားမဟောဘဲနှင့် သည်လို ကျင့်ကြံ၊ နေကြလျှင် သည်လို ဖြစ်လာရလိမ့်မည်ကို နားလည် သဘောပေါက်ကြကြောင်း ကျွန်တော့်ကို ပြော လာကြသည်။

အထူးသဖြင့် ယင်းဝတ္ထုဇာတ်သိမ်း၌ ဇာတ်လိုက် တရားသူကြီး၏ စီရင်ချက်ပါ စကားကို နှစ်သက်သည် ဆိုကြသော် ယင်းစီရင်ချက်တွင်-

‘လူငယ်ပြဿနာ၏ အခြေခံအစပျိုးမှုကို ရှာလျှင် မိဘတို့ စီမံဖန်တီးပေးသော ပတ်ဝန်းကျင်ကို လက်ညှိုးတည့်တည့် ထိုးရပေမည်’

ဟု ကျွန်တော်က ရေးခဲ့သည်။ စာဖတ်သူများက ယင်းသဘော၌ ရည်ရွယ်ချက် အခြေခံပြု၍ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ထပ်ရေးပါရန် တိုက်တွန်းကြသည်။

ယင်း တိုက်တွန်းချက်ကို လေးစားစွာ ခံယူပြီး ယခု ဤ ‘နှင်းငွေ တထောင့် မိုးတမှောင့်’ ဝတ္ထုကို ကျွန်တော် ရေးဖြစ်ခဲ့သည်။

ဇာတ်လမ်းကျောရိုးကိုတော့ ကျွန်တော် အထူး မရှာရပါ။

ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ စိတ်ပညာသင်ရိုးမှ ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ်ပါ ‘ကေ့စ်’ တစ်ခုကို တိုက်ရိုက် ကျွန်တော် ယူပါသည်။ ကေ့စ် ဟူသည်မှာ အကယ် ဖြစ်ခဲ့သော ရောဂါ ဇာတ်လမ်း မှတ်တမ်း ဖြစ်ပါ၏။ သီအက်ရီသဘောတရား ရှင်းပြရာ၌ လည်းကောင်း၊ ကုနည်းလုပ်ထုံးရှင်းရာ၌ လည်းကောင်း လေ့လာနိုင်ရန် ယင်းကဲ့သို့ ဇာတ်လမ်း မှတ်တမ်းပေါင်းများစွာ ရှိသည်။

ကျွန်တော့် အဓိက ရည်ရွယ်ချက်ကို ထပ်ပြောပါမည်။

ကျွန်တော့်ကို စိတ်ပညာဆရာမှန်း သိကြသူ မိဘအချို့က သူတို့၏ သားသမီး ‘ပြဿနာကလေး’ များအကြောင်း မကြာခဏ တင်ပြ၍ ဆွေးနွေးကြသည်။ ကလေးတို့၏ ပြဿနာတွေကလည်း စုံသည်။ လက်ညှိုး ထိုးပြပြီး စွပ်စွဲအပြစ်တင်ချင်သည်တို့ကလည်း များလှသည်။

ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းမိသည်မှာ တစ်ခုသာ ရှိ၏။ ယင်းမိဘအများမှာ အခြား ပြဿနာတွေကိုတော့ မြင်သည်။ မိမိတို့၏ပြဿနာကိုကား မမြင်ကြတကား။ ဪ... လူသည် မိမိကိုယ်ကိုတော့ အစဉ် ခွင့်လွှတ်နိုင်စွမ်း ရှိလေစွတကား။

မာတာပီတုဂုဏော အနန္တော ဟူသည်ကို သစ္စာအဖြစ် ကျွန်တော် ယုံသည်။ ကျွန်တော်၏ ကျေးဇူးရှင်မိဘများသည် ယင်းဂုဏ်နှင့် ပြည့်ဝသည်။ မိဘဖြစ်နေသူ ယခု ကျွန်တော်လည်း ဤဂုဏ်နှင့် ပြည့်ရန် ကြိုးစားနေပါသည်။

အားလုံးအတွက် ယင်းသစ္စာအကျိုးကို ခံစားစေလိုပါသည်။ အားလုံး လူ့ဘောင်ရှိသမျှ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး။

ကေ့စ်ကို ဇာတ်လမ်းကျောရိုး ပြုထားရသဖြင့် တစ်ခုမူ ကြောက်ပါ၏။
 ကေ့စ် ဟူသည် ဤလောက တစ်နေရာတွင် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ကိစ္စ
 ဖြစ်၏။ သည်တော့ ဆင်တူယိုးမှား ရှိနေတတ်သည်။
 အကယ်၍ အနုပညာဖန်တီးမှုသက်သက်ဖြစ်သော ဤဝတ္ထုပါ အမည်၊
 နေရပ်၊ အလုပ်အကိုင်၊ အဖြစ်အပျက်တို့သည် တစ်စုံတစ်ယောက်၏ အမည်၊
 နေရပ်၊ အလုပ်အကိုင်၊ အဖြစ်အပျက်တို့နှင့် ဆင်တူယိုးမှား ဖြစ်နေသည် ဆိုပါ
 လျှင် ယင်းသို့ ဖြစ်နေမှုမှာ 'မတော်တဆ တိုက်ဆိုင်မိခြင်း' သာ ဖြစ်ကြောင်း
 မှတ်ယူကြစေလိုပါသည်။

မေတ္တာရည်၍
 တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is mostly illegible due to fading and blurring.

Large area of very faint, illegible handwritten text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

အခန်း (၁)

(က)

ဆောင်းက ကောင်းကောင်းသစ်ခဲ့ပြီးပြီ။ ဆောင်းသစ်ခဲ့ပြီးပြီဖို့ ညနေမှာ နှင်းငွေ့တို့ ဝေ့ဝေ့လေး မှုန်နေသည်။ ပြာပြာရီရီလေး ဆိုတော့ မြူနှင့်ပင် တူနေသည်။ သို့ရာတွင် မြူ ဆိုသည်က နွေ၏ ပစ္စည်းပါ။ ဆောင်း၏တန်ဆာ မဟုတ်။ ပြီးတော့ မြူမှာက အနံ့ မရှိ။ အနည်းဆုံး အနံ့ မရှိဘူးဟု ထင်သည်။ နှင်းမှာက တော့ အနံ့ ရှိသည်။ သင်းသည်၊ မွှေးသည်ဟုတော့ မဆိုနိုင်။ လန်းဆန်းသော ရနံ့တစ်မျိုးကတော့ အမှန် ရှိသည်။ သည်ရနံ့ရလျှင် ဆောင်းသစ်ပြီဟု သိရသည်။ သို့မဟုတ် နှင်းတို့ ရောက်လာပြီဟု နားလည်ရသည်။

အမှန်ကတော့ ဆောင်းသစ်ပြီဆိုခြင်းနှင့် နှင်းတို့ရောက်လာပြီဆိုခြင်းသည် အဓိပ္ပာယ် အတူတူပဲဟု ထင်သည်။ တစ်ခုပဲ ခက်သည်။ ဆောင်းသစ်ပြီ ဆိုတော့ မိုးကာလ ကြွေစင်သွားပြီဟု ဆိုနိုင်ပါသလော။ ဆိုနိုင်မည် မထင်။ အဟောင်းနှင့် အသစ်သည် တစ်ပိုင်းတစ်လက်စ ထပ်နေတတ်သည်။

ညနေကို ကြည့်ပါ။ အရှေ့ဘက် လောကဓာတ်တစ်ခြမ်းမှာ နှင်းတို့ ပြာပြာရီရီ မှုန်နေသည်။ အနောက်ဘက် ကောင်းကင်မှာတော့ တိမ်တောက်နေသည်။ မိုးကာလ နေဝင်ချိန်ကဲ့သို့ ရောင်မျိုးတွေ စုံနေသည်။ ခရမ်းရောင်

မီးခိုးရောင် တိမ်စိုင့်တွေလည်း ရှိနေကြသေးသည်။ တစ်ချီ တစ်ချီတွင် လေက ပြင်းပြင်းလေး လာသည်။ မြောက်ပြန်လေလည်း မဟုတ်။ ဘယ်အချိန်မှာ တိမ်တိုက်တွေ ဆက်ပြီး လွှမ်းသွားဦးမည်နည်း။ အဲသည်လိုဆိုလျှင် တန်ဆောင်မုန်း ည ကောင်းကင်မှာ နက္ခတ်တွေစုံအောင် ပေါ်နိုင်ပါဦးမည်လော။ လှတတ်သော တန်ဆောင်ရွှေတိုင် ညတစ်ညမှာ မိုးသားတွေ ရှိလျှင်တော့ အင်း... ဝမ်းနည်းစရာ ပေါ့။

ကထိက ဒေါက်တာဦးမြင့်နွယ်သည် ထနောင်းနှင့် တမာပင်တို့ ရံအပ်သော မန္တလေးတက္ကသိုလ် ဗဟိုရှိ လမ်းဝိုက်ဝိုက်ကလေးအတိုင်း လျှောက်လာရင်း ပြုံးမိသည်။

စိတ်ပညာကထိက ဖြစ်သောကြောင့် စိတ်အကြောင်း နားလည်သည်။ အထူးသဖြင့် မိမိစိတ်ကို မိမိ နားလည်သည်။

မိမိသည် စိတ်ကူးယဉ်တတ်သည်။ စိတ်ကူးယဉ်တတ်ခြင်းကိုလည်း ရှက်ဖွယ်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ မထင်မှတ်ခဲ့။ အမှန်မှာ လူ့စိတ်သည် လူ့စိတ် ဖြစ်နေဖို့ သင့်တင့်သော စိတ်ကူးယဉ်မှုက လိုသည်။

သည်ရာသီက စိတ်ကူးယဉ်၍ အလွန်ကောင်းသည်။ လှသည်၊ ဆန်းသည်။ လွမ်းဖွယ်ပင် ညိုညိုလေး ရှိနေသည်။

ဦးမြင့်နွယ်သည် ဘားရှားဟတ်ဟု အစိုးရအင်ဂျင်နီယာတွေ ခေါ်သော လက်ထောက်ကထိကများနေသည့် သစ်သားအိမ်တန်းရှေ့မှ တောင်ဘက်ဆီ ဦးတည်လျှောက်လာနေသည်။

နီနီညိုညိုနှင့် သစ်သားအိမ်လေးများက လှသည်။ အိမ်ခြံဝင်းမှ မြေတို့က ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အခြား မြေတို့နှင့် မတူ။ သူတို့က လွလွဖြူဖြူနိုင်သည်။ ဖိုထားသောမြေဟု သိရသည်။ မြေက လွလွဖြူဖြူ ဆိုတော့ ပေါက်နေကြသော သစ်ပင် ပန်းပင်တို့၏ အစိမ်းရောင်သည် ပို၍ ကြည်လင်ပေါ်လွင်သည်။

အင်ဂျင်နီယာတွေ၏ အသုံးအနှုန်းကလည်း အခက်သား။ သစ်သားအိမ်လှလှကလေးများကို ဘာကြောင့် ဘားရှားဟတ်ဟု ခေါ်ကြမှန်း မသိ။

မန္တလေးသည် လှကြောင်း လူတွေသည် ယခင်က မိမိကို ဘာကြောင့် မပြောကြမှန်းလည်း မသိ။

ကဗျာဆန်သောအလှ ... သည်စကားကို မကြိုက်သေး။ ကဗျာ အသက်ရှိသော အလှ... ဟုတ်ပြီ။ ကဗျာအသက် ရှိသော အလှ။ မန္တလေး၏ အလှမှာ

ကဗျာအသက် ရှိသည်။

ဟိုးရှေ့ အဝေးမှာ ရှမ်းတောင်မင်း... ဟုတ်သည်၊ တောင်မင်း... မြင့်သည်၊ ခုံသည်၊ တည်သည်၊ ငြိမ်သည်။ နှင်းလွှာ အကာသားမို့ ပြာပြာ မှောင်နေသေးသည်။ တောင်မင်းနှင့် ရှုသူကြားမှာက လယ်ကွင်းပြင်တွေ။ တောအုပ်က ဟိုတစ်စု သည်တစ်စု။ စေတီဖြူဖြူလေးတွေကလည်း မရှား။ သူတို့ကလည်း တည်ငြိမ်သည်။ သူတို့ မရှိလျှင် ရှုခင်း ဘာဖြစ်သွားမည်နည်း။ မပြည့်မစုံ မလှမပ ဖြစ်သွားမည်က သေချာသည်။

ဦးမြင့်နွယ်သည် အရှေ့ဘက်သို့ ချိုးလိုက်ပြီး တောင်တန်းပြာဆီ မျက်နှာမူ၍ လျှောက်သည်။

နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးများကို တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး ကျော်လျှောက်လာသည်။

မိမိ၏တိုက်ခြံတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ပြီး ဦးမြင့်နွယ်သည် ဟိုဘက်ခြံ၊ သည်ဘက် ခြံကို ကြည့်သည်။

ဟိုတစ်ဖက်ခြံမှာ မိမိနှင့် ရွယ်တူခန့် ရုက္ခဗေဒပါမောက္ခသည် လသား အရွယ် သားငယ်ကို မြှောက်ချီ နှုတ်ဆက်နေသည်။ မိမိကဲ့သို့ပင် ကျောင်းမှ ပြန်ရောက်စ ဖြစ်မည်။ အင်္ကျီအဝတ်အစား မလဲရသေး။ ပါမောက္ခက သားငယ်ကို မြှောက်ချီ ချော့မြူနေခိုက် သားအလတ်က သူ့ခါးကို နောက်မှ ဖက်ကာ ခိုတွဲထားသည်။ ခပ်ကြီးကြီး တစ်ကောင်ကမူ ခြံတွင်း၌ စက်ဘီး ပတ်စီးနေသည်။

ဦးမြင့်နွယ်က သက်ပြင်း မသိမသာ ချလိုက်ပြီး တိုက်တွင်း ဝင်လာခဲ့သည်။

မိမိကိုတော့ ဆီးကြိုမည့်သူ မရှိ။ မိမိက ကြည်နူးဝမ်းသာစွာ ပွေ့ယူချီမြှောက် ချော့မြူရမည့်သူလည်း မရှိ။

ဦးမြင့်နွယ်သည် ရင်တွင်း၌ မဟာ့တဟာဖြင့် အိမ်ပေါ်ထပ်တွင် အဝတ်အစား လဲသည်။ အင်္ကျီတွေကို ကြိုးတန်းမှာ ကိုင်းချိတ်နှင့် ချိတ်ထားလိုက်သည်။ ပုဆိုးကိုတော့ ခုတင်ခြေရင်း၌ ဖြန့်လွှားထားခဲ့သည်။

အောက်ထပ် ဆင်းလာခဲ့ပြီး ဝိယာနီခုံပေါ်တွင် ထိုင်သည်။ ဝိယာနီ အံဖုံးကို ဖွင့်ပြီး အသံစမ်းသည်။

mgjoe.com

ဘာတီးရမည်နည်း။ ဘာတီးရမှန်း မသိ။ ဘာကိုမှလည်း ဟုတ်တိ ပတ်တိ တီးချင်စိတ် မရှိ။

ခြေသံကြားရပြီး ကော်ဖီတစ်ပန်းကန် ကိုင်လျက် တပည့်ကျော် သက်ဝေ ပေါ်လာ၏။

သက်ဝေက ကော်ဖီပန်းကန်ကို စားပွဲပုလေးပေါ် တင်ထားသည်။

ဦးမြင့်နွယ်က ပီယာနိုတီးခြင်းကို ရပ်လိုက်ပြီး သက်ဝေကို မေး၏။

“ကော်ဖီက ဒီတစ်ခွက်တည်းလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ တစ်ခွက်တည်း၊ ဧည့်သည် လာဦးမှာမို့လို့လား”

“မင်းဘိုးအေ ဧည့်သည် လာရမလား၊ ငါ ကော်ဖီခါးခါး များများ သောက်ချင်တယ်”

“ဆောရီး ဆရာ၊ အဲဒါ ကျွန်တော် ပြောမလို့၊ ဟိုနေ့က သတင်းစာ ထဲမှာ ဆောင်းပါးတစ်ခု ဖတ်ရတယ်။ ကော်ဖီထဲမှာ ကာဖင်းဆိုလား... ဘာဖင်း ဆိုလား အဲဒီဓာတ် ပါတယ်တဲ့။ အဲဒီဓာတ်ဟာ နှလုံးရောဂါ ဖြစ်တတ်တယ် ဆိုလား၊ နှလုံးတုန်တတ်တယ် ဆိုလား။ အဲ... တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်တတ်တယ်လို့ အသေအချာ ဆိုထားတယ်”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဒါကြောင့် ဆရာကို ကျွန်တော် ကော်ဖီတစ်ခွက်ပဲ ပေးတာ”

ဦးမြင့်နွယ်က သက်ဝေကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး မေးသည်။

“ဒီမှာ သက်ဝေ၊ မင်းက ဆရာလား၊ ငါက ဆရာလား”

“ဟာ... ဒီကိစ္စက အရှင်းကြီးပဲ၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်၊ ဆရာက ဆရာ”

“အေး... ရှင်းရင် ပြီးရော၊ ကော်ဖီ ထပ်ဖျော်ခဲ့။ ကရားနဲ့တစ်လုံး ကြားလား”

“ဆရာ ကုန်နိုင်ပါ့မလား”

“ရှည်မနေနဲ့ သက်ဝေ၊ ငါ ခိုင်းတာ လုပ်”

“ကျွန်တော်က အလကား ကျန်နေမှာစိုးလို့ သကြားက ဈေးကြီးတယ်၊ ပြီးတော့ ဆရာ ဂေါက်ကွင်းသွားတော့မလို့ မဟုတ်လား”

“ငါ ဒီနေ့ ဂေါက်မရိုက်ဘူး”

“ဪ... ဒါကြောင့်ကိုး”

“ဘာလဲ ဒါကြောင့်ကိုး”

“ဆောင်းတွင်းကြီး မိုးရွာတာ”

သက်ဝေက သည်မှတ်ချက်ကို ပေးပြီး အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွား၏။

မကျေမနပ်နှင့် ဦးမြင့်နွယ်သည် ကော်ဖီ ထိုင်သောက်၏။

သက်ဝေသည် လေသာ ရှည်သည်။ ကော်ဖီဖျော်တော့ အကောင်းသား။ ဦးမြင့်နွယ် အကြိုက်အတိုင်း လေးလေးခါးခါးနှင့် သကြားပေါ့ပေါ့။

ကော်ဖီသောက်ရင်း ဦးမြင့်နွယ်က ပြုံးမိ၏။

ပညာရှိသက်ဝေ ပြောသည်မှာ အမှန်သား။ ကော်ဖီကို များများ သောက်၍ မကောင်း။ ခက်သည်က မိမိသည် နို့မပါသော ကော်ဖီခါးကို အလွန် ကြိုက်သည်။ ဘာမျှ လုပ်စရာ မရှိလျှင် ကော်ဖီခါးကို လက်ဖက်ရည်ကြမ်းလို ထိုင်သောက်နေရမှ ကျေနပ်သည်။

ယခု ညနေပိုင်း၌ လုပ်စရာ မရှိ။ ဂေါက်ကွင်းသွားဖို့ အချိန်ကလည်း စကောစက။ အင်း... ကော်ဖီသောက်ပြီးလျှင် ခြံတွင်းဆင်း၍ အက်ပရတ်ချို (ဂေါက်သီး အနီးကပ်ရိုက်) ကျင့်မည်။ တစ်နာရီမျှ အချိန်လောက်တော့ ချောင်ချောင်ချိုချို ကုန်သွားနိုင်သည်။

ကြွေကရား ကိုင်လျက် သက်ဝေ ပြန်ပေါ်လာသည်။

“ဪ... မင်းက ဖျော်ပြီးပြီကိုး၊ ငါက နေတော့လို့ ပြောမလို့”

“ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ ဒါက လက်ဖက်ရည်ကြမ်းပါ”

“နို့ ... မင်းကို ငါ ကော်ဖီဖျော်ခိုင်းလိုက်တာ မဟုတ်လား”

“ကော်ဖီဖျော်ဖို့က ရေနွေး ထပ်ကျိုရဦးမှာ ဆရာ”

“လက်ဖက်ရည်ကြမ်းဖို့တော့ ရေနွေးက ဘယ်က ရသလဲ”

“ဒါကတော့ အစောကတည်းက ကျွန်တော် ထည့်ထားတာ။ အခု ရေနွေး ထပ်ကျိုထားပါတယ်။ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သောက်နှင့်ပေါ့ ဆရာ။ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကတော့ အန္တရာယ် မရှိပါဘူး။ များများသောက်ရင် ဆီးတောင် ရွှင်တယ်။ ယောက်ျားမှာ ဆီး၊ မိန်းမ မီး တဲ့။ ကျွန်တော်တော့ ညအိပ်ရာဝင်ခါနီး မသောက်ရဲဘူး။ ဟောဒီ ဆောင်းတွင်းဆို သာဆိုတယ်၊ စမောကော တယ်လာ တယ် ဆရာ”

သက်ဝေက စမောကောဟု အင်္ဂလိပ်စကား ညှပ်သုံးသည်ကို သတိပြု မိပြီး ဦးမြင့်နွယ် အသာပြုံးမိသည်။ သည်ကောင့်မှာ သည်ရောဂါကလေးက ရှိသည်။

“ဪ... သက်ဝေရေ၊ ဒီညနေ ငါ သွားစရာ ရှိတယ်။ ထမင်းစောစော စားသွားလို့ ရမလား”

“သိပ်စောစောစားချင်ရင် မနက်က ဟင်းတွေ နွေးပြီး ကျွေးပေးမယ် ဆရာ။ နည်းနည်း အချိန်ပေးရင် ကျွန်တော် အစိမ်းကြော်လဲ ကြော်ပေးမယ်”

“မင်းအစိမ်းကြော်က ဘယ်လောက် ကြာမှာလဲ”

“တစ်နာရီလောက်ပဲ ဆရာ”

“ဟာ... မင်းဥစ္စာ ကြာလှချည်လား”

“ကြော်တာက လေးငါးမိနစ်ပါ။ လှီးတာ ချွတ်တာ ပြင်တာ ဆင်တာ က နည်းနည်းလက်ဝင်တယ်။ ကျွန်တော်က ဟို... ရူပဗေဒက ဆရာ ဦးတုတ်ဝင်း တပည့် စံကေးလို မဟုတ်ဘူး”

“ဦးတုတ်ဝင်း တပည့်က စံကေး မဟုတ်ပါဘူး၊ ဇော်နိုင်ဆို မဟုတ် လား”

“ဒါက ဒီရောက်မှ ဖြစ်တာပါ။ ရွာတုန်းက စံကေးပါ”

“မင်းကိုလဲ ရွာတုန်းက လူလှလို ခေါ်တယ်ဆို”

“လူလှကနေ သက်ဝေဖြစ်တာ မလွန်ပါဘူး ဆရာ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော် က ဆယ်တန်းဖြေတုန်းက ပြောင်းထားတဲ့ နာမည်။ စံကေးက ရှစ်တန်းတောင် မအောင်ဘူး”

“ထားပါတော့၊ စံကေးလို မဟုတ်ဘူး ဆိုတာက ဘာပြောတာလဲ”

“စံကေးက အစိမ်းကြော်ဆို ဆိုပြီး ပန်းမုန်လာနဲ့ ဂေါ်ဖီရွက်တွေ သူ့ ဆရာကို ကြော်ကြော်ကျွေးတယ်။ အချို့မုန်တွေ တစ်ကော်ကြီး ထည့်၊ နနွင်းမှုန့် တွေ မဆီမဆိုင်ထည့်၊ သူ့ဟာ အစိမ်းကြော် မဟုတ်ဘူး ဆရာ။ အဝါကြော်၊ ကျွန်တော်က ဆရာ့ကို အစိမ်းကြော်အစစ် ကြော်ကျွေးမှာ၊ ကျွန်တော့်မှာ ဟိုဒင်း... တေ့စ်ရှိတယ် ဆရာ”

“အေး... ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့်ရင် ပြင်ဆင်တော့၊ ခြောက်နာရီတိတိမှာ ဆရာ ထမင်းစားချင်တယ်”

“စိတ်ချပါ ဆရာ၊ ဪ... ဒါထက် ဆရာက ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဒီထဲတင်ပါပဲကွ၊ ဂီတဆည်းဆာ ရှိလို့”

“အာ... ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော်လဲ ကြားတယ်။ ကျွန်တော်တောင် သွားနားထောင်မလို့ စိတ်ကူးထားတယ်။ ဒါထက် ဆရာ အဲဒီက လူတွေနဲ့ ခင်ပြီလား”

“ဘယ်ဒီက ဘယ်လူတွေလဲ”

“ဟိုဒင်းလေ ဥက္ကဋ္ဌတို့ အတွင်းရေးမှူးတို့ အဲဒီပွဲလုပ်တဲ့ အဖွဲ့က လူတွေ”

“ခင်တယ်လေ၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ခင်ရင် ပြောပေးပါလား ဆရာ၊ ကျွန်တော် အကြံတစ်ခု ပေးလိုက် ချင်လို့”

“အလို... ဆိုစမ်းပါဦး”

“ဒီလိုပါ ဆရာ၊ ဆည်းဆာဆိုတဲ့ စကားက အနက်နှစ်မျိုး ထွက် တယ်။ နံနက်မှာလဲ ဆည်းဆာ ရှိတယ်။ ညနေမှာလဲ ဆည်းဆာ ရှိတယ်။ အလင်းနဲ့ အမှောင် ကြားကာလ၊ ကျွန်တော် တင်ပြတာ မှန်တယ် မဟုတ်လား ဆရာ”

“ဗျာ... အာ... မှန်ပါတယ် မှန်ပါတယ်”

“အဲဒီ အချိန်လေးကလဲ ခဏလေး၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ လုပ်တာက အကြာကြီး၊ ဘီယွန်းဒါ ဆည်းဆာပဲ။ ဆည်းဆာမှာ စတောင် မစနိုင်သေးဘူး၊ ဟိုလူစောင့်၊ ဒီလူစောင့်၊ ဟိုဒင်းက နောက်ကျ၊ ဒင်းက နောက်ကျနဲ့ ဒီတော့ ဂီတဆည်းဆာလို့ ခေါ်ဖို့ မသင့်ဘူး”

“ဟေ... ဒါဖြင့် ဘယ်လို ခေါ်ရမလဲ”

“ဂီတ၏ ညနိဒါန်း”

“ဟေ... ဘယ်လို”

“သဘောပါ ဆရာ၊ သဘောလောက် ပြောပြတာ”

“ဪ... အင်း... အင်း... ၊ အေး... မင်းရဲ့ အကြံပြုချက်ကို ငါ ဆရာကြီး မြကေတုကိုရော၊ ကွာ... ပါမောက္ခချုပ် ဆရာကြီး ဦးလှရွှေကိုပါ တင်ပြပေးလိုက်မယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ”

သက်ဝေ လှည့်ထွက်သွားရာ သူ့နောက်ကျောကို ကြည့်ပြီး ဦးမြင့်နွယ် ရယ်ရမည်လည်း ခက်၊ မရယ်ရမည်လည်း ခက် ဖြစ်ကျန်ရစ်သည်။

သက်ဝေက နည်းနည်းတော့ အင်း... နည်းနည်းမဟုတ်၊ တော်တော် ကိုကြီးကျယ်သည်။ သက်ဝေ ကြီးကျယ်တတ်ကြောင်းတော့ စံကေး ခေါ် ဇော်နိုင် မှတစ်ဆင့် သူ့ကို မိမိအိမ်အတွက် ရှာပေးသူ ဦးတုတ်ဝင်းက ပြောနှင့်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

သက်ဝေသည် စကားပြောတင် ကြီးကျယ်သည် မဟုတ်။ စိတ်ကူး လည်း ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ထားဟန်တူသည်။

အင်းလေ... လူ့ကံကို မည်သူ ပြောနိုင်မည်နည်း။ ယခုတော့ သက်ဝေ သည် မိမိအိမ်၌ ထမင်းချက်။ ထမင်းချက်တင်မက အကုန်လုပ်ရသည်။

သို့ရာတွင် တစ်နေ့မှာတော့-

ဥပမာ... ကထိက ဦးသက်ဝေ၊ နိုင်ငံကျော် ကဗျာဆရာ၊ စာရေးဆရာ ဦးသက်ဝေ။ သဘောပါ။ သက်ဝေ ပြောခဲ့သလို သဘောလောက်ပါ။

ဦးမြင့်နွယ်၏ မျက်နှာသည် တည်သွားသည်။ ခေတ္တငိုင်နေမိသည်။ ရင်တွင်း တစ်နေရာ၌ ထူးဆန်းသော လှုပ်ရှားမှုတစ်ရပ် ပေါ်လာသည်။

ဪ... သည်အရွယ်၊ ကိုယ်လည်း သည်အရွယ်လောက်က... ။

ဦးမြင့်နွယ်သည် ထိုင်ရာမှ ရုတ်ခြည်း ထလိုက်သည်။

အပေါ်ထပ်ဆီ တက်ခဲ့ပြီး လေ့ကျင့်ရန် သုံးသော ဂေါက်သီးဟောင်း များ ထည့်ထားသည့် အိတ်ကို ယူသည်။ ဝက်ချ်ခေါ် အမြောက်ရိုက် တုတ်တံကို ကိုင်သည်။

ထိုစဉ် အပြင်မှာ မိုးရွာချသည်။

ဂေါက်သီးအိတ်နှင့် တုတ်တံကို ချပြီး ဦးမြင့်နွယ်သည် ပြတင်းမှနေ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။

မိုးက ဟုတ်တိပတ်တိ ရွာနေပါပကော။

လေက ပြင်းပြင်းတိုက်သည်။ မိုး၏ ငွေမြားတံတို့က သည်းသည်း စောင်းစောင်း ဈေးကျနေသည်။

ခက်ရချေရဲ့။ သည်ပုံဆို ခက်ရချေရဲ့။ ဆောင်း၏ အလှတွေ ပျက်ရ ချေရဲ့။

အမှန်မှာ ဦးမြင့်နွယ် အစိုးရိမ်လွန်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ဆောင်း၏ အလှသည် ပျက်မသွားပါ။ ကပိုကရီလေး ဖြစ်သွားသည် ဟုမူ ဆိုနိုင်မည် ထင်သည်။ ဪ... ကပိုကရီ ဟူသည်မျိုးကလည်း တစ်မျိုး ယဉ်သည်။

မိုးသည် ကြာရှည် မစွေနိုင်။ ဆောင်းကလျာကို ကပိုကရီ ဖြစ်ရုံ ကျီစယ်ပြီး ရပ်သွားသည်။

မိုးတိတ်အသွားတွင် နေ၏ ရွှေခြည်နုနု ပြန်ပေါ်လာသည်။ မြက်ခင်း နှင့် သစ်ရွက်တို့ထက် တင်ကျန်ရစ်သော မိုးစက် မိုးပေါက်တို့က စိန်ပွင့် စိန်မှုန် လို ဝင်းဝင်းလက်နေကြသည်။

တိမ်တစ်သိုက်က ရှမ်းရိုးမကို ကျော်နေကြသည်။ တိမ်ထုဆီမှာ နဂါး ငွေ့ပမာ ဖြူဖြူတန်းသည် တွဲရွဲခိုပါသွား၏။

မြေပြင်မှာ နှင်းလွှာသည် ပြာရာမှ ဖြူလာ၏။ နှင်းလွှာဖြူဖြူနှင့် တိမ် နဂါးငွေ့တို့ ရောယှက်ကုန်သည်။

ဆောင်းနှင့် နွေ ရောယှက်ပုံ အလှကို ဖွဲ့ဆိုကြသည့် စာအများကို တွေ့ဖူးသည်။ ‘နွေရာသီလည်း မပီတတ်သေး၊ ဝိုးဝါးထွေး၍’။ သည်စာက တစ်ခု။

‘ဆောင်းနှင့် နွေလျှင်၊ ခွဲဝေခြမ်းကြ၊ ဝိုးဝါးမျှ၍’၊ သည်အဖွဲ့က တစ်မျိုး။

မိုးနှင့် ဆောင်း ရောယှက်ပုံကိုတော့ မစပ်ကြလေဘူးလော။

ဦးမြင့်နွယ်သည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားသည်။

မိမိကိုယ်ကိုမိမိ သူတကာထက်တော့ ပိုသိသည်ဟု ထင်မိသည်။ မိမိ ကိုယ်ကိုမိမိ လှည့်စားထားခြင်း တစ်စုံတစ်ရာ မရှိဟုလည်း ယုံကြည်ထား သည်။ မိမိက စိတ်ပညာဆရာ မဟုတ်လား။

ဘဝ ဟူသည် ဟောသည် ရာသီလိုပင် ရောရောထွေးထွေးလေး။ ပစ္စုပ္ပန် စိတ္တဘေဝမှာ အတိတ်မှ အမှတ်အသားတွေ၊ အစွဲအလမ်းတွေက ဝေဝေဝါးဝါး ရောရောထွေးထွေး ပါဝင်နေကြသည်။

အချို့ အမှတ်အသား၊ အချို့ အစွဲအလမ်းတွေက သာယာဖွယ်တွေ၊

mgjoe.com

ကြည်နူးဖွယ်တွေ။ အချို့ အမှတ်အသား၊ အချို့ အစွဲအလမ်းတွေက ရင်နာ
 ဖွယ်တွေ၊ အသည်းနှင့်ဖွယ်တွေ။ ရင်နာဖွယ်တွေ၊ အသည်းနှင့်ဖွယ်တွေကို
 တန့်န့် မွေးမြူသိမ်းပိုက် ထားပြန်တော့ စိတ်ကျန်းမာရေး မခိုင်လှသူ... အတ္တ-
 ကရုဏာရှင် ရောဂါသည်။ မမေ့နိုင်သည်ကို ဇွတ်ဖုံး ဖျောက်ကွယ်ထားပြန်
 တော့ စိတ်ဒဏ်ဖြေထားသည့် လှည့်စားသူ၊ ရောဂါမြှူသည့် ဝေဒနာရှင်။

မိမိကိုယ်ကိုမိမိ လှည့်စားထားသူတစ်ဦး မဟုတ်ဟု အခုတင် အခိုက်
 အတန်လေးအထိ ယုံကြည်ထားသည်။

ဘယ့်နှယ် မိုးနှင့်ဆောင်း ရောပုံအလှ စာလေးတွေကို ဘာကြောင့်
 အမှတ် မရတော့ရသလဲ။

တစ်ကြိမ်တုန်းက ခုံခုံမင်မင် မြတ်မြတ်နိုးနိုး ရွတ်ခဲ့မိဖူးလျက်နှင့် ယခု
 မေ့နေရသလဲ။

ဟင့်အင်း... မမေ့ပါ။ မမေ့တော့ပါ။
 ဟံသာဝတီခေတ် စာဆိုရှင် သျှင်ဓမ္မဓဇ၏ စာပါလေ... ။ ဘာတဲ့...

‘လွမ်းလျက်နေရာ၊ ရွာလသည်လည်း
 ထွေလည်မော့စွ၊ ရီရောပြိုးပြွမ်း
 မိုးချမ်းခါလု၊ ရတုဝဿ
 ဟေမန်လဝယ်၊ ကျတဝေဝေ
 စွေတမှေးမှေး၊ သေးတဖွဲဖွဲ
 လွမ်းဆေးကြ၍... ။’

ဪ... အဲသည်တုန်းကလည်း ခုလိုပင် ဆောင်းနှင့် မိုးနှင့်။ ခုလို
 တန်ဆောင်မုန်းတော့ မဟုတ်၊ နတ်တော်လ။ သင်တွေ ပွင့်တတ်သည့် နတ်တော်
 လပါ။

ကြံကြံဖန်ဖန် နတ်တော်လကြီးမှာ မိုးနှောင့်နေသည်။ ကြံကြံဖန်ဖန်ပင်
 ‘စင်သီယာ’ နှင့် မိမိ ဆုံတွေ့ခဲ့ရသည်။

သူ့နာမည်က စင်သီယာ တဲ့။ ကိုယ့်နာမည်က... အင်းလေ... ကိုယ့်
 ‘ဘွဲ့’ ကတော့... ။

(ခ)

ပုသိမ်မြို့နှင့် ဓားလွယ်ခုတ် တစ်ဖက်ကမ်းရှိ ကမ်းနီကျောင်းအနီး စေတီအိုကြီး တစ်ဆူ၏ ခြေတော်ရင်းတွင် ရှင်ပညာသာမိက မျက်စိမှိတ်လျက် အဓိဋ္ဌာန် ပုတီးစိပ်နေသည်။

ငဝန်မြစ်အတွင်း မောင်းနှင်သွားကြသော မော်တော်စက်သံတို့ကို တစ်ချီ တစ်ချီ ကြားရသည်။ စောစောက မိုးတစ်ဖြောက် နှစ်ဖြောက်ပင် ကိုယ်ပေါ်သို့ ကျလိုက်သေးသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင်ပညာသာမိက မျက်လုံး များကို မဖွင့်။ ပုတီးစိပ်နေသော လက်များမှတစ်ပါး တစ်ကိုယ်လုံးကို မလှုပ်။

စိပ်နေရသည်က ‘ဂုဏ်တော်ကွန်ချာ’၊ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို အနုလောမ ပဋိလောမ အပြန်ပြန်အလှန်လှန် မမှားအောင် စိပ်ရသည်မို့ အာရုံကို ဘေး မလွင့်အောင် ကြီးစွာသော သတိနှင့် ထိန်းထားရသည်။

“အရဟံ-အရဟံ၊ အရဟံ-သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ-အရဟံ၊ အရဟံ - သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ၊ ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နော၊ ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နော - သမ္မာ သမ္ဗုဒ္ဓေါ-အရဟံ”

ရှင်ပညာသာမိသည် လေသံဖြင့် နှုတ်မှလည်း ရွတ်နေ၏။

မော်တော်ဘုတ်သံတစ်ခု ပေါ်လာပြန်၏။ အစကတော့ တိုးတိုး။ တစ်စ တစ်စနှင့် ကျယ်လာသည်။ ကြားခဲ့ပြီးသော အခြားမော်တော်သံများထက် ကျယ်သည်။ သည်ဘက်ကမ်းက ကပ်၍ ခုတ်မောင်းသလော။ သည်ဘက် ကမ်းမှာက ဝဲရှိသဖြင့် မော်တော်တို့ ကပ်၍ ခုတ်မောင်းခဲ့သား။

ရှင်ပညာသာမိသည် လွင့်သွားသော အာရုံကို ပြန်ဆွဲယူရပြန်သည်။

ဆရာတော်ဘုရားက သင်ကြားထားသည်။ ဘာဝနာမှာ ခရီးရောက်ဖို့ သမာဓိ လိုသည်။ သမာဓိ ထူထောင်နိုင်ဖို့က ဧကဂ္ဂတာ ရမှ ဖြစ်သည်။ ဧကဂ္ဂတာ ဆိုသည်မှာ စိတ်ကို အာရုံတစ်ခုတည်းမှာ စိုက်၍ ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ပုထုဇဉ်၏ စိတ်က စက္ကန့်မပြတ် ပြေးလွှားနေသည်။ သည်အာရုံမှ ထိုအာရုံမှ ဟောဟိုအာရုံဆီ။ နားနေသည်၊ ငြိမ်နေသည် မရှိ။ ဘာဝနာလုပ်စမှာ သံသရာ တစ်လျှောက်လုံး အလိုလိုက်ထားသော စိတ်သည် ထိန်းနေသည့်ကြားမှ ဟိုပြေး သည်ပြေး လုပ်ဦးမည်။ ပြေးပါစေ... သတိရလျှင် ပြန်ဆွဲခေါ်ပါ။ ယင်းဝိရိယ ကုသိုလ်သည်ပင် ကြီးလှချေ၏။

ရှင်ပညာသာမိက စိတ်ကို မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်တော်များ၌သာ ပြန်ကျက်စားစေပြန်သည်။

“အရဟံ - သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ၊ ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နော၊ သုဂတော၊ သုဂတော-ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နော-သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ-အရဟံ”

မော်တော်စက်သံက ရပ်သွားသည်။ လူသံသူသံများလည်း ပေါ်လာ၏။ အသံများက တောင်ဘက်ကျောင်းဦးဆိပ်ဆီမှ လာသည်။ ထူးထူးဆန်းဆန်း မိမိတို့ ကျောင်းဆိပ်မှာ မော်တော်လာကပ်သည်။ ပုလိပ်မော်တော်လား။ ကုလား စစ်သားတွေလား။ အနီးအနားက ရွာတွေကို လိုက်ဝိုင်းကြဦးမှာလား။

“အရဟံ-သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ၊ ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နော၊ သုဂတော၊ လောကဝိဒ္ဓု၊ လောကဝိဒ္ဓု-သုဂတော၊ ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နော-သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ-အရဟံ”

မော်တော်သံရော လူသံတွေပါ တိတ်သွားကြသည်။ ကျောင်းအောက်ထပ်မှ ငည့်နှင့် နက်ကြောတို့ ဆီးဟောင်သံ ကြားရသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့ဟောင်သံ၌ ရန်လိုသံမပါ။ ဧည့်သည်လူစိမ်းသူစိမ်းကို ဝတ်ကျေဝတ်ကို ဟောင်သော အသံမျိုး ဖြစ်၏။

နောက်ထပ် ဘာသံမျှ အနှောင့်အယှက် မလာတော့။

ရှင်ပညာသာမိသည် ပုတီးကို မှန်မှန်ဆက်စိပ်နေသည်။

ပုတီးပတ်က စေ့ခါနီးပြီ။ စေ့ခါနီးမှ မှားလျှင် အနည်းဆုံး တစ်ပတ် အစ အဆုံး ပြန်စိပ်ရဦးမည်။

ရှင်ပညာသာမိသည် အာရုံကို မလွင့်အောင် သတိကို ပိုထိန်း၍ စိပ်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်သည် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ အနုလုံ ပဋိလုံ တစ်ဝါရ ပြည့်မှ တစ်လုံးချသော ပုတီးစေ့ချင်း ထိသံကိုသာ ကြားနေရတော့သည်။

သမာဓိအား ပြန်ကောင်းလာခိုက်တွင်မှ ရှင်ပညာသာမိ၏ နှာခေါင်းတွင် သင်းပျံ့လှသော ရနံ့တစ်ခုကို ရသည်။ ပန်းရနံ့ပေလော။ ခက်သည်က သည်နား တစ်ဝိုက်တွင် မွှေးကြိုင်သော ပန်းမျိုးပွင့်သည့် အပင် တစ်ပင်မျှ မရှိ။ ပြီးတော့ သည်ရနံ့မျိုးကိုလည်း ရှေးက တစ်ခါမျှ မရှုရှိဖူး။ ရနံ့က ယဉ်ယဉ်လေး မွှေးသည်။ ယဉ်ယဉ်လေး မွှေးရုံမက အေးမြမြလည်း ခံစားရသည်။

ရနံ့အာရုံကို သိမ်းပိုက် ဝေဖန်မိနေရာမှ ရှင်ပညာသာမိတွင် သတိ ပြန်ဝင်လာသည်။

ခက်သည်။ အားကြီးခက်သည်။ စောစောက နားအာရုံက နှောင့်ယှက်သည်။ အသံဗလံတွေ တိတ်သွား၍ ဟုတ်ပြီ မှတ်သည်။ ယခု အနံ့က နှောင့်ယှက်သည်။

ရှင်ပညာသာမိ၏ စိတ်တွင် သရိုးသရီ ဖြစ်မိသည်။

ရနံ့၊ သင်းလှ ယဉ်လှသော ရနံ့၊ ယခင် တစ်ကြိမ်မျှ မိမိ မရှုရှိုက် မိဖူးသော ရနံ့။

ပန်းရနံ့ မဟုတ်နိုင်၊ ပန်းရနံ့ မဟုတ်တော့ သဘာဝရနံ့ မဟုတ်နိုင်။ သဘာဝရနံ့ မဟုတ်နိုင်လျှင်...။

ရှင်ပညာသာမိသည် မျက်စိကို တင်းနေအောင် ပိတ်သည်။ ဂုဏ်တော်ကွန်ချာကို အသံထွက်အောင် ရွတ်ပြီး ပုတီးဆက်စိပ်သည်။

“သတ္တာဒေဝမနုဿာနံ၊ သတ္တာဒေဝမနုဿာနံ၊ အနုတ္တရော ပုရိသဒမ္မသာရထိ၊ လောကဝိဒ္ဓ၊ သုဂတော၊ ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နော-သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ-အရဟံ”

ရယ်သံသဲ့သဲ့ ကြားရ၏။ မြတ်စွာဘုရား... ရယ်သံ... မိန်းကလေး၊ အဲ... မာတုဂါမတစ်ဦး၏ ရယ်သံ။

ရှင်ပညာသာမိမချာ ပုတီးစိပ်ရင်းက ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်း ထမိသည်။ ပုတီးပတ်က ပြည့်ခါနီးပြီ။ ပြည့်ခါနီးမှ အနှောင့်အယှက်က လာသည်။

ပထမ အနံ့၊ နောက်တော့ အသံ... ရယ်သံ... မာတုဂါမတစ်ဦး၏ ရယ်သံ။

ရှင်ပညာသာမိ၏ ပုတီးစိပ်နေသော လက်များမှာ မသိမသာ တုန်လာသည်။ အသံကမူ အတန်ကျယ်ပြီ။ ကျယ်သောအသံက သိသိသာသာ တုန်နေသည်။ ရွတ်ဆိုသော နှုန်းကလည်း မြန်နေ၏။ တော်ပါသေး၏။ ပုတီးပတ်က ပြည့်တော့မည်။

“ဘဂဝါ-ဘဂဝါ၊ ဗုဒ္ဓေါ၊ သတ္တာဒေဝမနုဿာနံ၊ အနုတ္တရော ပုရိသဒမ္မသာရထိ၊ လောကဝိဒ္ဓ၊ သုဂတော၊ ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နော-သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ-အရဟံ”

ပုတီးပတ် ပြည့်သွားပြီ။ ရှင်ပညာသာမိသည် မျက်စိတို့ကို မဖွင့်သေးဘဲ ပုတီးကို ခေါင်းမှ စွပ်ချလိုက်၏။ မျက်စိတို့ကို ပိတ်ထားလျက်နှင့်ပင်

ဘုရားကို ဦးသုံးကြိမ် ချသည်။ ပြီးတော့ မျက်စိမဖွင့်သေးဘဲ ငြိမ်လျက် ထိုင်ရင်း နားစွင့်ကြည့်သည်။

ဘာသံမျှ မကြားရ။ ဘာသံဆို ဘာသံမျှ မကြားရတော့။

ရှင်ပညာသာမိက မျက်လုံးတို့ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ရှေ့တည့်တည့်၌ အိုမင်းယိုယွင်းနေသော စေတီကြီးမှတစ်ပါး ဘာမျှ မရှိ။

ရှင်ပညာသာမိက နံဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်ကို ကြည့်သည်။ ဘာကိုမျှ မတွေ့ရ။

ရှင်ပညာသာမိသည် ကျေနပ်စွာ ပြုံးပြီး နေရာမှထ၍ နောက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“အယ်”

မိန်းကလေး၊ မာတုဂါမ။

မာတုဂါမလေးက သစ်ငုတ်တို့ တစ်ခုထက်တွင် ထိုင်ရင်း မိမိကို ပြုံးပြုံးလေး ကြည့်နေသည်။

ထိုင်နေပုံကိုလည်း ကြည့်ပါ။ လှလှပပ သက်သက်သာသာကလေး။ ပေါင်လေးတွေကို ချိတ်ထားသည်။ ပေါင်တစ်ဖက်ပေါ်တွင် တံတောင်ဆစ် ကွေး၍ ထောက်ထားပြီး ဝိုက်ဝိုက်ကလေးနေသော လက်ခုံပေါ် မေးလေးကို တင်ထား သည်။

ရှင်ပညာသာမိ၏ မျက်လုံးတို့က မတားဆီးနိုင်မီ မာတုဂါမလေး၏ ခြေသလုံးများဆီ ရောက်သွားသည်။

ဂါဝန်နှင့် ဖြစ်သဖြင့် ဝါဝါဝင်းသော ခြေသလုံးလေးများကို အတိုင်း သား မြင်နေရသည်။ ခြေများတွင်တော့ အဖြူရောင် ခြေအိတ်တိုလေးများ ခံ၍ ရှူးဖိနပ် အနက်လေးများကို စီးထားသည်။

ရှင်ပညာသာမိက စက္ခူတော်နှစ်စုံကို အပေါ်သို့ ပင့်လိုက်ရ၏။

မာတုဂါမလေး၏ ကိုယ်ဟန်က မပျက်။ ပန်းပုရုပ်ကလေးလိုပင် ငြိမ်ငြိမ်လေး မိမိကို ဆက်ကြည့်နေသည်။

အပြုံးလေးကလည်း သည်အတိုင်း။ နှုတ်ခမ်းဖောင်းဖောင်းလေး တွေက နီပါတ်။ သွားရှည်ရှည်ညီညီလေးတွေကလည်း ဖြူပါတ်။ မွေးညင်းစိုစို အကြောစိမ်းစိမ်းနှင့် မျက်နှာလေးကလည်း ဝါဝင်းပါတ်။ အလိုလေး... မာတု ဂါမလေး လှနိုင်ပါတ်။

ရှင်ပညာသာမိက မာတုဂါမလေးကို ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငေးကြည့် နေမိသည်။

မာတုဂါမလေးက လှုပ်ရှားလာသည်။ ထိုင်နေရာ သစ်ငုတ်တိုပေါ်မှ မြေဆီ ဆင်းရပ်လိုက်ပြီး စကားဆိုသည်။

“ပြီးသွားပလား”

ရှင်ပညာသာမိက ခေါင်းညိတ်ပြု၏။

“ဘယ်လောက် ကြာသလဲ”

“ဟိုဒင်း... တစ်နာရီလောက်”

“အမယ်လေး... အကြာကြီး၊ မပျင်းဘူးလား”

“မပျင်းပါဘူး၊ ပြီးတော့ ပျင်းရင် သာသနာ့ဘောင်မှာ မနေနိုင်ဘူး”

“ဘာရယ် ဘာဘောင်”

“သာသနာ့ဘောင်”

မာတုဂါမလေးက နားမလည်ဟန် မျက်မှောင်တွန့်ပြီး ထပ်မေး၏။

“သာသနာ့ဘောင် ဆိုတာ ဘာကို ပြောတာလဲ”

ရှင်ပညာသာမိလည်း ရုတ်တရက် အဖြေမရှိ။ ခေတ္တစဉ်းစားပြီးမှ ဝတ်ထားသော သင်္ကန်းကို ကိုင်ပြုပြီး ဆို၏။

“ဒီလို ဝတ်ထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှန်ရင် သာသနာ့ဘောင်မှာ နေတယ်လို့ ပြောတယ်”

“ဪ... ဪ သိပြီ၊ ဘုန်းကြီးကို ပြောတာ မဟုတ်လား၊ ဒါထက် နင် ငယ်ငယ်လေးနဲ့ ဘာလို့ ဘုန်းကြီး ဝတ်ရတာလဲ”

“ငါ ဘုန်းကြီး မဟုတ်ဘူး ကိုရင်၊ သာမဏေလို့လဲ ခေါ်တယ်”

“အင်းပေါ့၊ ဘုန်းကြီးအသေးစားလေးပေါ့၊ ဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ သာမဏေက သာမဏေ၊ ဘုန်းကြီးဆိုတာက ရဟန်း”

မာတုဂါမလေးက မျက်မှောင်တွန့်၍ စဉ်းစားပြန်သည်။

“အား... သိပြီ၊ နောဗစ်စ်... ယူအာရ် အ... နောဗစ်စ်”

ရှင်ပညာသာမိက မာတုဂါမလေးကို စေ့စေ့ကြည့်မိသည်။ အသက်က ဆယ့်သုံးနှစ်၊ ဆယ့်လေးနှစ်လောက် ရှိမည်။ မိမိနှင့် ရွယ်တူခန့်။

ရှင်ပညာသာမိက တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရပြီး မေး၏။

“ဒကာမလေး၊ နင် ဗုဒ္ဓဘာသာ ဟုတ်ရဲ့လား”

“အိမ်မှာ ဘုရားစင် ရှိသားပဲ၊ ဘာပြုလို့ မေးရတာလဲ”

“ဘာကြောင့် ငါ့ကို နင်နဲ့ ငါနဲ့ ပြောရတာလဲ”

မာတုဂါမလေး၏ မျက်နှာတွင် သရော်တော်တော် အပြုံး ပေါ်လာသည်။

“ရှင်နဲ့ ကျွန်မနဲ့ အဲဒီလို ပြောရမလား၊ ဟုတ်လား ရှင်”

“အဲဒီလိုလဲ မဟုတ်ဘူး၊ နင် ဘုန်းကြီးနဲ့ စကားမပြောတတ်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... တစ်ခါမှ မပြောဖူးဘူး”

“ဘုန်းကြီးနဲ့ စကားပြောရင် လူချင်း ပြောသလို မပြောရဘူး၊ အရှင် ဘုရား၊ တပည့်တော်၊ ဒီလို သုံးရတယ်”

“ဒါပေမဲ့ နင်က ဘုန်းကြီး မဟုတ်ဘူး ဆို”

“ဟာ... ဒုက္ခပါပဲ၊ ကိုရင်ကိုလဲ ဒီလိုပဲ ပြောရတယ်၊ အရှင်ဘုရား လို့တော့ မခေါ်နဲ့၊ ကိုရင်လို့ပဲ ခေါ်၊ တပည့်တော်လို့တော့ ပြော”

“အဲဒီလို မပြောတော့ကော”

“မပြောရင် နင် ငရဲကြီးမှာပေါ့”

မာတုဂါမလေးက ပြုံးနေသည်။ ဘာမျှတော့ မပြော။

“နင် ဘာလို့ ပြုံးတာလဲ”

“ငရဲကြီးမယ် ဆိုလို့၊ ငါက ငရဲမှ မကြောက်တာ”

“နင် တကယ် ငရဲ မကြောက်ဘူး”

“မကြောက်ဘူး၊ ဘာမှ မကြောက်ဘူး၊ ဒက်ဒီက မကြောက်တတ်ရဘူး တဲ့”

ရှင်ပညာသာမိက သက်ပြင်းချပြီး ခေါင်းခါ၏။

“ဒကာမလေး၊ နင်တော့ ဒုက္ခပဲ”

“ဘာဒုက္ခလဲ”

“နင့်ကို ငါ သနားတယ်”

“ဘာလို့ သနားရတာလဲ၊ ငါ့မှာ ဘာ သနားစရာ ရှိလို့လဲ”

“နင့်ရုပ်ကလေးက သိပ်လှတယ်၊ ရုပ်လှသူကို ဆုတောင်းကောင်း သူလို့ လူကြီးတွေက ပြောကြတယ်၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုပြီး ဆုကောင်းကောင်း တောင်းခဲ့သူမှ ရုပ်လှတာ ဒကာမလေး”

“ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ နင် ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“သည်းခံ ဒကာမလေး သည်းခံ၊ ငါ ပြောပြမယ်၊ နင်က ငရဲ မကြောက်ဘူးတဲ့၊ ငရဲ မကြောက်တော့ အကုသိုလ်တွေ လျှောက်လုပ်တော့မယ်၊ အကုသိုလ် လုပ်ရင် နောင်ဘဝမှာ ဒကာမလေး လှတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါကို ငါ သနားလို့”

မာတုဂါမလေး၏ မျက်နှာသည် တွေဝေသွားသည်။ မပွင့်တပွင့်လည်း မေး၏။

“အဲဒါ တကယ် ပြောတာလား”

“ကျမ်းမှာ ဖတ်ဖူးတာ ငါပြောတာ၊ မယုံရင် ကျောင်းပေါ်သွားပြီး ဆရာတော်ကြီး လျှောက်ကြည့်”

“ဟင့်အင်း... ကျောင်းပေါ်သွားရင် ဖိနပ်ချွတ်နေရဦးမယ်”

ရှင်ပညာသာမိသည် မာတုဂါမလေး၏ ခြေထောက်ဆီ ငုံ့ကြည့်သည်။ “ဪ... သူလည်း ယခုမှ သတိရသည်။”

“နင်... ဖိနပ် မချွတ်ချင်လို့ ကျောင်းပေါ် လိုက်မသွားတာလား၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ခြေထောက်ရော၊ ခြေအိတ်ရော ပေကုန်မှာပေါ့”

“အဲဒီလိုဆိုရင် နင် ပိုဆိုးပြီ၊ အခု နင် ရပ်နေတာက ဘုရားမြေ”

မာတုဂါမလေး၏ မျက်လုံးဝန်းဝန်းလေးများ ပြူးသွားသည်။ လျှာလေးလည်း တစ်လစ် ဖြစ်သွား၏။ ထို့နောက် လေသံပျော့ပျော့နှင့် မေး၏။

“ဘုရားမြေပေါ်မှာ မသိလို့ ဖိနပ်စီးတာလဲ ငရဲကြီးတာပဲလား”

“ကြီးတာပေါ့၊ နင် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး ဆိုတာ ကြားဖူးလား”

မာတုဂါမလေးက ခေါင်းခါပြ၏။

“ဒါဖြင့် အဇာတသတ် ကော”

“နေဦး၊ ဟိုဒင်း သူ့အဖေ သူ ပြန်သတ်တဲ့ လူ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဗိမ္ဗိသာရ ဆိုတာ အဇာတသတ်ရဲ့ အဖေပေါ့၊ အဲဒီရှင်ဘုရင်ကြီးဟာ အသတ် မခံရခင် ခြေဖဝါး ဓားနဲ့ ခွဲပြီး ဆားအသိပ်လဲ ခံရသေးတယ်”

“အမယ်လေး ကြောက်စရာကြီး”

“အင်း... ကြောက်စရာကြီးပေါ့၊ အဲဒါ ဟိုဘဝက ဘုရားမြေပေါ် ဖိနပ်စီးမိခဲ့လို့တဲ့”

မာတုဂါမလေးသည် သူ့ဖိနပ်ကို သူ ပြန်ငုံကြည့်၏။ ချွတ်တော့ မယောင် ကုန်းကိုင်လိုက်ပြီးမှ ပြန်မော့ကြည့်၏။

မျက်နှာလေးက ငိုမဲ့မဲ့ ဖြစ်နေရှာ၏။

သည်လို ဆိုပြန်တော့ ရှင်ပညာသာမိ၏ ရင်တွင်းမှာ ကရုဏာ ပေါ်လာသည်။

“မသိလို့ လုပ်မိတာက အပြစ်မကြီးပါဘူး၊ ဖိနပ်ချွတ်ပြီး ကန်တော့ လိုက်၊ ကန်တော့ရင် အပြစ်တွေ အားလုံး ကျေတယ်”

“တကယ် ပြောတာနော်”

“တို့... ဘုရားသားတော် ဆိုတာမျိုးက ဘယ်တော့မှ လိမ်မပြောဘူး”

မာတုဂါမလေးသည် ခြေအိတ်နှင့် ဖိနပ်ကို လျင်မြန်စွာ ချွတ်သည်။ ပြီးတော့ စောစောက ရှင်ပညာသာမိ ထိုင်၍ ပုတီးစိပ်ခဲ့သော ဖျာကြမ်းလေး ပေါ် ထိုင်၍ စေတီတော်ကို ဦးချသည်။ ဦးချပြီးမှ လှည့်မေး၏။

“ဘယ်လို ပြောရမှာလဲ”

“ဘာကိုလဲ”

“ဘုရားကို ဘာပြောရမှာလဲ”

“ဪ... ဒုက္ခပါပဲ၊ နင်... ဘုရားရှိခိုး မရဘူးလား”

မာတုဂါမလေးက ခေါင်းခါပြ၏။

“ကဲ... ဒါဖြင့် လိုက်ဆို... လိုက်ဆို”

ရှင်ပညာသာမိက တိုင်ပေးသည်။ မာတုဂါမလေးက လိုက်ဆိုသည်။

“ဩကာသ၊ ဩကာသ၊ ဩကာသ၊ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ တည်းဟူသော ကံသုံးပါးတို့တွင် တစ်ပါးပါးသော ကံဖြင့် ပြစ်မှားကျူးလွန်မိ သည် ရှိသော် ထိုအပြစ်တို့ကို ပျောက်ပါစေခြင်း အကျိုးငှာ ဘုရားရတနာ၊ တရားရတနာ၊ သံဃာရတနာ၊ ရတနာမြတ်သုံးပါးတို့ကို ပထမ၊ ဒုတိယ၊ တတိယ၊ တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ်မြောက်အောင် ရိုသေမြတ်နိုး လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုး ကန်တော့ပါ၏ ဘုရား”

ရှိခိုးအပြီး၌ မာတုဂါမလေးသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။ မျက်နှာ လေးက ပြုံးရွှင် ကြည်လင်နေ၏။

“အပြစ်တွေ အကုန်ကျေရောလား”

“အင်း... ကျေရော”

“သိပ်ကောင်းတာပဲ”

“ဘာ သိပ်ကောင်းတာလဲ”

“နင် အဲ... ကိုရင် ရှေ့က ပြောပေးတာလေ”

“ဒါ ဘုရားရှိခိုးတိုင်း ရှေ့က ဆိုရတာပဲ၊ မရဘူးလား”

မာတုဂါမလေးက ဟင့်ခနဲ တစ်ချက် ရယ်ပြီး “အိမ်မှာ ဘုရားမှ မရှိခိုးတာ” ဟု ဆိုသည်။

“ကျောင်းမှာကော မသင်ပေးဘူးလား”

“ကျောင်းမှာက သီချင်းပဲ ဆိုရတာ”

“နင် ဘယ်ကျောင်းနေလဲ”

“အင်းဂလစ်ရှ် မက်သော့ဒစ်တ်”

“အဲဒီ ကျောင်းက ဘယ်မှာ ရှိသလဲ”

“ရန်ကုန်မှာ”

“နင် ရန်ကုန်က လာလည်တာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ အခု ဒက်ဒီက ဒီပုသိမ်ကို ပြောင်းလာတာ၊ စင်သီယာ လဲ လိုက်လာရတာပေါ့”

“ဘယ်သူ”

“စင်သီယာ၊ အဲဒါ နာမည်၊ စင်သီယာ့နာမည်”

“စင်သီယာ”

ရှင်ပညာသာမိသည် နာမည်လေးကို တိုးတိုး ရွတ်ကြည့်၏။ ဩော်... လူလေး လှသလို နာမည်လေးကလည်း လှသည်။ စင်သီယာ တဲ့။

“စင်သီယာ ဆိုတော့ လနတ်သမီးလေး၊ ဒီလို အဓိပ္ပာယ်ရတယ်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

မျက်လုံးလှလှလေးများ ပြူးကျယ်သွားပြန်၏။

“ကိုရင်က အင်္ဂလိပ်စကား တတ်သလား”

“တစ်လုံး၊ နှစ်လုံးတော့ ကိုယ်... အဲ... ကျုပ် တတ်ပါတယ်”

စင်သီယာက ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်ပြီး ဖိတ်ခေါ်၏။

“လာ... ကိုရင်၊ ဟောဟိုနား သွားရပ်ကြည့်ရအောင်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် စင်သီယာက ရှေ့မှနေ၍ မြစ်ကမ်းနဖူးသို့ သွားသောကြောင့် ရှင်ပညာသာမိလည်း လိုက်လာခဲ့၏။

ဒီရေကျချိန် ဖြစ်သဖြင့် ငဝန်မြစ်တစ်လျှောက်မှာ လတာတို့ ပေါ်နေသည်။ ရေသူတံငါတို့ လတာစပ်၌ ငန်းဝင်းဆင်နေကြ၏။

ငဝန်မြစ်သည် သည်နေရာ မရောက်မီက ကွေ့ဝိုက်ပြီး သည်နေရာကို ရေစီးသန်သန် ထိုးလာဘိသည်။

စင်သီယာနှင့် ရှင်ပညာသာမိတို့ ရပ်နေရာ မြစ်ကမ်းပါးက အတန်မြင့်သည်။ အောက်ခြေ၌ ကမ်းစပ်တွင် ရှေးက ရေတိုက်စားသဖြင့် ပြိုပျက်ခဲ့ရသော စေတီတို့မှ အုတ်ဟောင်း အုတ်ပျက်များကို မြင်ရသည်။ ရေပြင်မှာတော့ ဝဲကတော့တွေ ထိုးနေ၏။ ဗေဒါတစ်သိုက်သည် ဝဲမိ၍ ချာချာလည်နေကြ၏။

ညနေစောင်းခဲ့ပြီ ဖြစ်သောကြောင့် မြစ်တစ်ဖက်တစ်ချက် တောတန်းတို့ထက် နှင်းပြာပြာတို့ ဝေ့နေကြသည်။

အရှေ့ဘက် ကောင်းကင်ရောင်ကား ဆောင်းဝယ် တွေ့နေကျ အပြာဖျော့ဖျော့ထက် နှင်းဖြူကမ္ဘာလားလား လွမ်းထားသည့် မီးခိုးမကျတကျ အရောင်တည်း။ တိမ်ဟူ၍ မျှင်မျှင်သွယ်သွယ် ဟိုတစ်တန်း သည်တစ်တန်းသာ ရှိသည်။

အနောက်ဘက် ကောင်းကင်တွင်သာ တိမ်တောင်တို့လည်း ဆင်းလာနေ၍ ရောင်မျိုးလည်း ကြွယ်နေသည်။ ရောင်မျိုးကြွယ်သည် ဆိုပေမယ့် လိမ္မော်ရောင်ကသာ ကြီးစိုးနေသည်။

လိမ္မော်ရွှေရောင်သည် မြစ်ပြင်ကိုလည်း ဝင်းဝင်းလက်အောင် ထိုးထားသည်။ ဩော်... စင်သီယာ၏ ကိုယ်ပေါ်ကိုလည်း လဲ့လဲ့ရွန်းအောင် ကျရောက်နေသည်။

“မနက်တုန်းက မိုးရွာသေးတယ်”

စင်သီယာက မှတ်ချက်ချသည်ကို ရှင်ပညာသာမိက ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်နေ၏။

“ဟောဟို တိမ်ကြီးတွေ တက်လာပြီးရင် မိုးထပ်ရွာဦးမလား မသိဘူး”

စင်သီယာက ခရမ်းရင့်ရောင် တိမ်တိုက်ကြီး တစ်ခုကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ဆို၏။

“အင်း... ရွာချင် ရွာမှာပဲ”

“ပုသိမ်မှာ ဒီလိုပဲ ဆောင်းတွင်းကြီး မိုးရွာသလား”

“ပုသိမ်မှာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ တခြား နေရာတွေမှာလဲ ဒီလိုပဲ ဆောင်းတွင်းကြီး မိုးရွာတဲ့အခါ ရွာတယ်”

“ဘယ်နေရာတွေ ရွာလို့လဲ”

“ဒီလိုတော့ အတိအကျ မပြောနိုင်ဘူးလေ၊ ကျုပ်ကလဲ တခြား နေရာတွေ သိပ်ရောက်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါနဲ့ တခြား နေရာတွေမှာ ဆောင်းတွင်းကြီး မိုးရွာတယ်ဆို”

“အဲဒါက ကျုပ် စာတွေထဲမှာ တွေ့ဖူးတာ”

“စာတွေထဲမှာ... အဲဒါက ဘာပြောတာလဲ”

“ဪ... ကဗျာတွေကို ပြောတာပါ”

“ကဗျာတွေထဲမှာ ဆောင်းတွင်း မိုးရွာတယ်လို့ ပါတယ်”

“ပါတယ်၊ ရှင်သူရဲဆိုတဲ့ စာဆိုကြီးက ဟောဒီလို စပ်ထားတယ်။ ‘သူ့မြေသူမိုး၊ လွမ်းစိုးစိမ့်ကြောင်း၊ မငြိမ်တောင်းလျှင်၊ စစ်ညောင်းချီခါ၊ မင်းရေးရာကြောင့်၊ လွမ်းရှာတုံတုံ၊ ရွှေရင်ဆုံကို၊ မလှုံရဘဲ၊ တပ်သာထဲဝယ်၊ သူရဲမယ်သူ၊ သည်မှာဟူသို့၊ လှောက်ကူမိုးသက်၊ ဆောင်းနှင့်ဖက်သည်၊ မြစက်မချမ်းနိုင်တကား... တဲ့၊ ဒကာမလေး နားလည်လား”

စင်သီယာက တစ်စုံတစ်ရာ မကျေနပ်ဟန် မျက်နှာလေး စူပြ၏။

“ဒကာမလေးလို့ မခေါ်ပါနဲ့၊ နာမည် ပြောပြီးပြီ မဟုတ်လား”

“ကျုပ်တို့က ဒီလိုပဲ ခေါ်ရတယ်”

“အဲဒါ အဘွားကြီးတွေကိုခေါ်၊ စင်သီယာ့ကို မခေါ်နဲ့”

“ကောင်းပါပြီလေ၊ စင်သီယာ နားလည်သလား”

“ဟင့်အင်း... ဒါပေမဲ့ နားထောင်လို့ ကောင်းတယ်၊ ကိုရင့် အသံက သိပ်ကောင်းတာပဲ”

“ရော... ခက်လှချည်ရဲ့၊ ကျုပ်က သီချင်းဆိုပြတာ မဟုတ်ဘူး။ စာရွတ်ပြတာ”

“အင်းလေ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နားထောင်လို့ ကောင်းလို့ ကောင်းတယ် ပြောတာ”

“ထားပါတော့လေ၊ အဲဒီ စာထဲက ‘လှောက်ကူမိုးသက်၊ ဆောင်းနှင့် ဖက်သည်’ ဆိုတာဟာ ဆောင်းကာလက မိုးကို ဖွဲ့တာ”

“ဘာပြုလို့ ဖွဲ့ရတာလဲ”

“လွမ်းလို့ ဖွဲ့တာပေါ့”

“ဆောင်းတွင်း မိုးရွာတာ လွမ်းလို့၊ ဟာဟ... ရယ်စရာကြီး”

ခက်ပေပြီ။ အင်းလေ... ဘုရားရှိခိုးပင် မတတ်သူကို မိမိက ကဗျာ ရွတ်ပြမိသည်ကိုး။

ရှင်ပညာသာမိက စကားကို လွှဲပြီး သိလိုရာကို စုံစမ်းသည်။

“စင်သီယာ... အဲ ... ဒက်ဒီက ဒီကို ပြောင်းလာတယ် ဆိုတော့ အစိုးရ အရာရှိပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီစီ... ဟိုဒင်း... အရေးပိုင်”

“ဪ”

ရှင်ပညာသာမိက အရေးပိုင်သမီး စင်သီယာကို အံ့ဩစွာနှင့် ကြည့်သည်။ ဘာကြောင့် မသိ စိတ်တွင်း၌ ညှိုးငယ် ဝမ်းနည်းသကဲ့သို့လည်း ဖြစ်သွားမိသည်။

“ဒီမှာ ကိုရင်”

“ဟာ... အင်”

“ဆရာတော်ဘုရားက ဗေဒင် သိပ်မှန်သလား၊ ဟုတ်လား”

“ဗေဒင် မဟုတ်ပါဘူး၊ အကြားအမြင် ရတာ”

“အဲဒါက ဘာပြောတာလဲ”

“သီလဖြူစင်ပြီး အကျင့်သိပ်ကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ သာမန် လူတွေ မမြင်နိုင်တာတွေ၊ မကြားနိုင်တာတွေကို မြင်နိုင်တယ်၊ ကြားနိုင်တယ်” စင်သီယာက ပြုံးသည်။

“ကိုရင်ရော အဲဒီလို မြင်နိုင်၊ ကြားနိုင်သလား”

“တောက်တီးတောက်တဲ့၊ ကျုပ် ဝမ်းလားနေပါဦးမယ်”

“ဒါပေမဲ့ ခုနက်က ကိုရင်လဲ ပုတီးစိပ်နေတာပဲ မဟုတ်လား”

“ကျုပ်က အခုမှ စကျင့်ရတာ”

“အင်းလေ ကျင့်ပေါ့။ အခု မာမိရယ်၊ ဝန်ထောက်ကတော်ရယ်၊ ဝန်ထောက်ရယ်၊ စာရေးကြီးရယ်၊ သူ့မိန်းမရယ် ဗေဒင်လာကြည့်ကြတာ တဲ့။ ဟော... ပြောရင်းဆိုရင်း ဟိုမှာ ဆင်းလာကြပြီ။ ဒီမှာ ကိုရင်”

“အင်”

“ကိုရင်လဲ ကျင့်ပေါ့။ ကိုရင် အကြားအမြင်ရရင် စင်သီယာ ဗေဒင် လာကြည့်မယ်၊ အဲဒီတော့ လှူစရာတွေလဲ ယူခဲ့မယ်။ သင်္ကန်းလဲ ဝယ်ပေး မယ်၊ ဘယ့်နှယ်လဲ”

ရှင်ပညာသာမိ ဘာဖြေရမှန်း မသိ။ သူ့စကားက ငိုရလည်း ခက်၊ ရယ်ရ လည်း ခက်။

“ဖြေလေ ကိုရင်”

“အင်း... အဲ... ကျုပ် မှတ်ထားလိုက်ပါ့မယ်”

“အိုကေ... ဆီးယူ... ဘိုင့်ဘိုင်... ကိုရင်”

စင်သီယာက သူ့ကို လက်ပြနုတ်ဆက်ပြီး ဖိနပ်လေးများကို လက် တစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်လျက် ပြေးခွာထွက်သွားသည်။

မော်တော်က စက်သံတဘုတ်ဘုတ်ဖြင့် ကမ်းမှခွာကာ ပုသိမ်ဘက် သို့ စုန်ခုတ်သွားသည်။ ကမ်းပါးထိပ်မှနေ၍ ရှင်ပညာသာမိသည် မော်တော် မျက်စိအောက်မှ ပျောက်သွားသည်အထိ ငေးကြည့် ကျန်ရစ်သည်။

ရေစုန်မို့လည်း မြန်သည်။ မြစ်က ကွေ့နေတော့လည်း မျက်စိတစ်ဆုံး ဟူသည်က မရှည်လှ။

နေကျသွားပြီမို့ နှင်းဖြူဖြူတို့ကလည်း ပိတ်ဆီးစပြုပြီ။

(ဂ)

နေကျသွားပြီမို့ နှင်းဖြူဖြူတို့ကလည်း ပိတ်ဆီးစပြုပြီ။

ရှမ်းရိုးမကို ကျော်၍ လက စောစောထွက်နေသည်။

ဦးမြင့်နွယ်မှာ နောက်ပါးမှ အသံကြောင့် အတွေးနယ်မှ လန့်နိုးလာ၏။

“ခြောက်နာရီ ထိုးတော့မယ် ဆရာ၊ ရေချိုးဦးမှာလား”

“ဪ... အေး အေး... သက်ဝေ၊ ငါ ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်။ ခဏပါပဲ၊
မင်း ပြင်စရာရှိတာ ပြင်ထားတော့”

“စိတ်ချပါ ဆရာ”

အခန်း (၂)

(က)

မပြည့်ဝန်းသေးသော်လည်း တန်ဆောင်ရွှေတိုင်ည၏ ငွေလသည် ရွန်းရွန်းကြီး သာနေသည်။

အနိမ့်မြေဝယ် နှင်းတို့ ကပ်ဝပ်ချိန် ဖြစ်သဖြင့် အမြင့်လေဟာပြင် နယ်က ကြည်လင်နေသည်။ သည်တော့ ကောင်းကင်က ပြာပြာလွင်နေသည်။

တိမ်ဖြူနှင့် တိမ်ညိုတို့ကတော့ ရှိနေသည်။ ကောင်းကင်ပြာ တစ်ခုလုံး ကိုတော့ မလွှမ်းနိုင်ကြ။ လဝန်းဘေးမှ ပွတ်ကာသီကာလည်း သွားကြသည်။ လဝန်းပေါ်မှ ဖြတ်ကာ ကျော်ကာလည်း လွင့်ကြသည်။ မှိန်တစ်ချီ လင်း တစ်လှည့်ကြောင့် မိုးညဆန်သလို ရှိသည်။ သင်းပျံ အေးမြသော မြောက်လေ ကြောင့် ဆောင်းညမှန်းကိုတော့ မေ့ထား၍ မရ။

လရောင်နှင့် မီးရောင်မှာ မန္တလေးတက္ကသိုလ်၏ ပင်မ အဆောက်အအုံ ကြီးသည် ခုံခုံထည်ထည် လှပနေသည်။

တောင်ဘက်မျက်နှာဝယ် လှေကားထစ်ရှည်များက အဆင့်ဆင့် တက် သွားသည်။ သည်မဟာ လှေကားထစ်တို့၏ ထိပ်မှာ ကျယ်ပြန့်သော ရင်ပြင်က

ရှိနေသည်။ သည်ရင်ပြင်ကို သီဆိုသူတို့အတွက် ဇာတ်ခုံအဖြစ် သုံးထားကြသည်။ နားထောင်သူများအတွက်မူ မြေပြင်တွင် ကုလားထိုင်များ ချပေးထားသည်။

ကျောင်းသားတစ်ဦးက စောင်းကောက်တီး၍ ကျောင်းသူတစ်ဦးက တေးဆိုသည်။ တေးမှာလည်း ချစ်တတ် လွမ်းတတ်သူတို့၏ နှလုံးသား နယ်ပယ်တွင် ဘယ်အခါမျှ မရိုးနိုင်သည့် မမြလေး၏ 'ရှိစုံရွက်ကြာ' ဖြစ်လေသည်။

ဦးမြင့်နွယ်က သီချင်းကို နားနှင့်သာမက နှလုံးနှင့်ပါမှိုန်း၍ နားထောင်နေသည်။ သီချင်းနားထောင်ရာမှာ စင်စစ်တော့ နား ဟူသည်က ယာဉ်မျှသာပါ။ အသံကို သုံးသော အနုပညာမို့ အသံကို ဖမ်းတတ်သော နားကို အသုံးသာပြုရသည်။ လာသည်က နှလုံးမှ လာသည်။ ဆုံးသည်က နှလုံးမှာ ဆုံးသည်။ ပြောင်မြောက်သော အနုပညာမှန်လျှင် အသံလှိုင်းတို့ ဆိတ်သွားတိုင်စေ နှလုံးမှာ စိတ္တလှိုင်းတွေ ကျန်ရစ်တတ်သည်။ မမြလေး၏ 'ရှိစုံရွက်ကြာ' မှာ သည်လို တေးမျိုး ဖြစ်၏။

“ရီရီငွေနှင်းရယ်က သွင်းလာလို့ဖျန်း... ချစ်မေတ္တာ သူတစ်ထူးကို ကူးပေသည်မှန်း...”

သီချင်းအဆုံး၌ လက်ခုပ်သံများ ပေါ်လာသည်။

ဦးမြင့်နွယ်က အများနှင့်အတူ လက်ခုပ်လိုက်တီးသည်။ သူ့ဘေးမှ သူ့မိတ်ဆွေ ရူပဗေဒကထိက ဦးတုတ်ဝင်းကတော့ လက်ခုပ်မတီး။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ဖိုင်ဖိုင်ဖြင့် အိအိကြီးထိုင်ကာ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်နေသည်။

“လက်ခုပ်လေး ဘာလေး မတီးဘူးလား ကိုတုတ်ဝင်း၊ မကြိုက်လို့လား”

ဦးတုတ်ဝင်းက မျက်မှန်အောက်တွင် မှိတ်ထားသော မျက်လုံးများကို ဖွင့်ပြီး စကားပြန်၏။

“လက်ခုပ်က နေရာတကာတိုင်း မတီးသင့်ဘူး ထင်တယ်။ ဘောလုံးဂိုးဝင်သွားလို့ လက်ခုပ်တီးတာက အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်။ သီချင်းကောင်းလို့ လက်ခုပ်တီးတာ မဆီဆိုင်ဘူး။ ဥပမာ ရွှေမန်းတင်မောင် ငိုချင်းချအပြီး လက်ခုပ် ထတီးပေးရင် ဘာဖြစ်သွားမလဲ”

“ခင်ဗျားကတော့ ကြံကြံဖန်ဖန် ပြောပြီ”

“ကြံကြံဖန်ဖန် ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ သီချင်းကောင်းရင် နှလုံးသား ထဲကို စိမ့်ပြီး ပျံဝင်သွားတာ၊ ဖရဏာပီတိ ဝှမ်းဆီထိလို့ ဆိုတယ် မဟုတ်လား၊ လက်ခုပ်ထတီးတာက ဘောလုံးလေတင်းလို့ ထပေါက်တာမျိုး၊ အဆိုသမားကို မင်း ဆိုတာ တို့ရင်ထဲ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး ဆိုသလိုလဲ ရောက်နေတယ်”

“ဪ... ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ခုလက်ခုပ်မတီးတာက ခင်ဗျား ရင်ထဲ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားလို့ပေါ့ ဟုတ်လား”

“တစ်ခု မဟုတ်ဘူးဗျ၊ နှစ်ခု”

“နှစ်ခုတောင်၊ လင်းစမ်းပါဦး”

“တစ်ခုကတော့ သနားတာပေါ့ဗျာ၊ မမြဲလေးကိုရော၊ မိန်းမတွေကို ရော၊ တစ်ခုကတော့ သံသယ ခင်ဗျ”

“ဘာ သံသယလဲ”

“မောင်တော် ရွှေနန်းရှင် ပေါ်မလာလို့ မမြဲလေးခမျာ နောက် အိမ်တော် စံရိပ်မှာ လွမ်းစိတ်နဲ့ ဆွေးတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီသီချင်းကို စပ်တယ်၊ အောင်ရိုက်တံ၊ ဒါပေမဲ့ မောင်တော်ဟာ ရွှေနန်းရှင် မဟုတ်ရင် ဒီသီချင်း စပ်ပါ့မလား”

“ဘယ်လို... ဘယ်လို”

“ကျွန်တော်က အခု တက္ကသိုလ်နယ်မြေ ရ-လ-ကထဲ ပါနေတယ်။ ဒီတော့ တစ်ခါ တစ်ခါ ညမှာလည်း လုံခြုံမှုနဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးအတွက် ရုံး သွား သွား ထိုင်ပေးရတယ်၊ အဲဒါ ဟိုတစ်ညက အမှုတစ်ခု ရောက်လာတယ်”

“ဆိုစမ်းပါဦး”

“အမှုလာတိုင်တဲ့ လူက ယောက်ျား ခင်ဗျ၊ သူ့ကိစ္စက သူ အိမ်ပြန်တာ မိန်းမက လက်မခံဘဲ နှင်ချလိုတဲ့ ခင်ဗျ”

“ညံ့တဲ့ လူပဲ၊ ကိုယ့်အိမ် ကိုယ် ပြန်တက်တာပဲဟာ မိန်းမ ကြောက်ရ သလား”

“မိန်းမက သူ့ချည်းပဲ မဟုတ်ဘူး၊ ယောက္ခမအထီးရော အမပါတဲ့ ခင်ဗျ၊ ကိုယ့်လူ၊ အဲ... ကိုစံဖြိုးက တစ်ယောက်တည်း၊ ဘယ်နိုင်မလဲ”

“အဲဒီတော့”

“ကျွန်တော်တို့က ကျင့်သုံးနေတဲ့ မူအတိုင်း မိန်းမရော ယောက္ခမတွေ ပါ ရုံးကို ဖိတ်ပြီး ဆွေးနွေး စေ့စပ်ပေးတာပေါ့၊ မိန်းမက ခါးခါးသီးသီးပဲဗျ”

ကိုစံဖြိုးက နည်းနည်းပွေ့ချင်တယ်၊ လခက ကိုးဆယ် ရတယ်၊ ကလေးတွေကို သူ့ဘာသာ ဈေးရောင်း ကျွေးရသတဲ့၊ ဒါကြောင့် လုံးဝ လက်မခံနိုင်ဘူး တဲ့၊ အဲ... ကျွန်တော်တို့ ရ-လ-ကက တရားဝင် ကွာရှင်းပြတ်စဲပေးပါ တဲ့”

“ခင်ဗျားတို့ ဘာလုပ်ပေးလိုက်လဲ”

“ဘာလုပ်ပေးနိုင်မလဲ၊ နောင် ကျေရင် အေးရော့ဆို မိန်းမနဲ့ ယောက္ခမ တော့ စဉ်းစားကြပါဦးဆို တောင်းပန်လွှတ်လိုက်ရတယ်၊ အဲဒီညက အိပ်စရာ မရှိတဲ့ ကိုစံဖြိုးကိုတော့ ကျွန်တော် အိမ်ခေါ် သိပ်လိုက်ရတယ်”

“အဲဒါနဲ့ စောစောက ခင်ဗျား ပြောတာနဲ့ ဘာဆိုလဲ”

“ဆိုင်ပေါ့ဗျာ၊ ရွှေနန်းရှင်ကိုတော့ တခြား မိဖုရားတွေနဲ့ ပွေ့နေတာ ကိုယ့်ဆီ ပြန်လာအောင် သိချင်းစပ်ပြီး အသနားခံတယ်၊ စံဖြိုးတို့တော့ ပြန်လာ တာတောင် အိမ်က ဆီးနှင်ချတယ်၊ ဪ... မိန်းမ... မိန်းမ”

ဦးမြင့်နွယ်က ရယ်သည်။ ရယ်သာ ရယ်ရသည်။ ဦးတုတ်ဝင်း၏ စကား၌ သဘောတရားက ပါဝင်နေသည်။

အချစ်တို့၊ အချစ်နှင့် ပတ်သက်သော သစ္စာတို့ စသည်မှာ ဝမ်းမပူရသူ တို့၏ နှလုံးသားဆိုင်ရာ ဇိမ်ခံပစ္စည်း တစ်မျိုးပေလော။

ဆိုသူတွေ တစ်ဦးပြီး တစ်ဦး ပြောင်းသွားသည်။ သိချင်းတို့လည်း စုံလှသည်။ သိချင်းကြီး၊ ခေတ်ဟောင်း၊ ကာလပေါ်... ။

ယခုခေတ် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူ လူငယ်တွေ၌ အထူး ချီးမွမ်းဖွယ်တစ်ခု ရှိသည်။ သူတို့က ဘာလုပ်လုပ် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် လုပ်ကြသည်။

ကကြပြီ ဆိုလျှင် တော်ရုံတန်ရုံ သဘင်သည် မလိုက်နိုင်။ ကျောင်းသူ က မင်းသမီး၊ ကျောင်းသားက လူရွှင်တော် လုပ်သော တက္ကသိုလ်မှ အငြိမ့်တို့ သည် အပြင်လောက၌ ပျက်စီးနေသော အငြိမ့်တို့နှင့် ဘာမျှ မဆိုင်။ ယဉ်ကျေးမှု အလှနှင့် လူ့ကျင့်ဝတ် ဘောင်အတွင်းတွင် ရှုမငြီးအောင် စွဲမက်စေသည်။

ယခုလည်း တီးမှုတ် သီဆိုသွားကြသည်မှာ ဂီတနှင့် အသက်မွေးသူ တို့နှင့် မခြားအောင် ပိုင်နိုင်သပ်ရပ်ကြသည်။

ညဉ့်က အတန်ရင့်လာသည်။ လရောင်မှာ ပိုကြည်လင်လာသယောင် ရှိသည်။ နှင်းဖြူတို့က ပြာလဲ့လဲ့လွင်လာသည်။ ကောင်းကင်မှာတော့ တိမ်ဖြူတို့ လှရုံ ရွှေလျား လွင့်ပါးနေကြသည်။ ဪ... မျက်တောင်ခတ်နေသော ကြယ် တစ်သင်းကိုလည်း မြင်ရသည်တကား။

အခမ်းအနားမှူးက ကြေညာသည်။

“တေးနှင့် ဂီတချစ်သူအပေါင်းတို့ ခင်ဗျား... ယနေ့ည နောက်ဆုံး အစီအစဉ်အနေနဲ့ရော အထူးအစီအစဉ်အနေနဲ့ပါ ဧည့်သည်တော် ‘မွန်မွန်’ က ‘နှင်းငွေတထောင့် မိုးတမှောင့်’ ဆိုတဲ့ သီချင်းနဲ့ ဖျော်ဖြေပါလိမ့်မယ်။ မွန်မွန် ကြွပါ”

လက်ခုပ်သံများ မြိုင်မြိုင်ထွက်လာ၏။ လက်ခုပ်သံပမာဏကို ထောက်၍ မွန်မွန် သီဆိုမည်ကို လူအများ တောင့်တနေမှန်း ခန့်မှန်းနိုင်သည်။

“မွန်မွန် ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

ဦးမြင့်နွယ်က ဦးတုတ်ဝင်းကို မေးသည်။

“ကျွန်တော်လဲ မသိဘူး၊ ဧည့်သည်တော်လို့ ပြောသွားတာပဲ၊ အဆိုတော် တစ်ယောက်ယောက်များလားမှ မသိဘဲ”

သူတို့ဆရာနှစ်ဦး သိလိုချက်ကို နောက်တန်းမှ ကျောင်းသား တစ်ဦးက ဝင်ဖြေပေး၏။

“အဆိုတော်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကဗျာဆရာမလေး တဲ့။ အခု သီချင်းကလဲ သူ့ဘာသာသူ စပ်ထားတာ တဲ့၊ အသံလဲ သိပ်ကောင်းတယ်လို့ ပြောကြတယ် ဆရာ”

သီချင်းဆိုရာ အမြင့်ထက် ဝင်းလဲ့သော မီးရောင်တွင် မွန်မွန်က ရပ်လျက် ရှိနေပေပြီ။

ဪ... ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်၊ နုနုနယ်နယ် ပါတကား။ အလွန်ဆုံးရှိမှ ဆယ့်ခြောက်နှစ်၊ ဆယ့်ခုနစ်နှစ်အရွယ်။ မီးရောင်မှာ အသားလေးတွေကလည်း လဲ့နေလေသည်။ မျက်လုံးလေးတွေကလည်း လဲ့နေလေသည်။ ပြာပြာစင်စင် လဲ့နေလေသည်။ မသွယ်တသွယ် မျက်နှာလေးကလည်း မြင်မိရုံနှင့် ကရုဏာ သက်စဖွယ်။ ကိုယ်ဟန်လေးကလည်း ကြော့ကြော့ရှင်းရှင်း။ မွန်မွန်... နာမည်နှင့် လိုက်ဖက်စွာ ချစ်စဖွယ် ပါတကား။

အောက်အခြေရှိ တီးဝိုင်းမှ ပီယာနိုက အသံခင်းပေးသည်။ တယောသံ မျဉ်းမျဉ်းလေးကလည်း ကူပေး၏။

နီတွေးသော နှုတ်ခမ်းလွှာလေးများ လှပစွာ ပွင့်ပျံ့လာသည်ကို ဦးမြင့်နွယ် သတိပြုမိသည်။ နှုတ်ခမ်းများ ပွင့်ပျံ့အလာတွင် ညီသွယ် ဖြူစင်သော သွားလေးများက ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် အရောင်လက်သွားသည်ကိုလည်း သိသိသာသာ မြင်လိုက်ရသည်။

“နှင်းငွေတထောင့်တွင် မိုးတမှောင့်ရယ်နဲ့... မနှောင့်လိုက်ပါနဲ့ ဒေဝါရှင် ဆောင်းအလှ နှင်းသဘင်၊ သဇင်ငွေ မငံသေးပါဘု၊ ပီတောက်နေ့ ဟိုအဝေး၊ မြောက်လေသွေးတဲ့... ဟေမန်တော် အဝင်”

အသံလေးက အေးအေးကြည်ကြည်နှင့် ဝေစည် သာလွင်သည်။
ခြေဆင်းအဆိုမို့ လေးလေးမှန်မှန်နှင့် စကားလုံးများက ပီသပြတ်သားသည်။

“မဖိတ်ခေါ်လေသော ဧည့်သည်သခင် မုတ်သုံအလွမ်းဇာတ် တစ်ခန်း ရပ်တော့ရှင်၊ တိမ်ညိုမွဲနဲ့ ငိုပွဲဆင်၊ မောဟိုက်ပြီထင်၊ သမုပ္ပာဒ နောက်ကြောင်း ငင်၊ မိုးနတ်မောင် ဥပါဒါန်လုလင်”

ဦးမြင့်နွယ်၏ ရင်မှာ သိမ့်သိမ့်ခါသွားသည်။ တေးသွားက လှသမျှ စာသားတို့က နုနုယဉ်ယဉ်နှင့် မြင့်လည်း မြင့်လှသည်။

ထဘီပြာတွင် ငွေခြည် ငွေမှုန်လေးတွေက လက်နေသည်။ စိမ်းပြာ ရောင် ရင်ခွဲဆွယ်တာလေး လွမ်းထားအပ်သော အင်္ကျီဖြူထက် လည်တိုင် ရှင်းရှင်းမှ တစ်ကုံးတည်းသော ဆွဲကြိုးလေးက ကျဆင်းနေသည်။ ဆွဲကြိုးအဖျား မှ နီလာနှင့် စိန်ပွင့်ကလေးများကလည်း လက်နေသည်။ ထိုထက် သီချင်း ဆိုစဉ် အရည်လဲသော မျက်သား ပြာဝန်းသည့် မျက်လုံးလေးများက ပိုလက် နေသည်။

သည်အလှတွေကလည်း ဖမ်းစားသည်။ ကြည်လွင်ရာတွင် ခံစားမှု အသက်ပါသော တေးသံကလည်း ဖမ်းစားသည်။

“နှလုံးသား တံခါးပိတ် တိတ်တိတ်နေချင်၊ ပန်းညှာငုံနွဲ့နွဲ့၊ နှင်းမှုန် ရယ် လဲ့လဲ့၊ သဲ့သဲ့ကျလျှင်၊ ပဲ့တင်သံ ရိပ်တခိုးကြောင့်၊ လန့်နိုးမိသူပါရှင်၊ မြောက်ပြန်လေ ခရီးနုကို ညည်းသမှု ရှိုက်သံပေပင်၊ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ့်အမြင်၊ ကိုယ့်ရင်မှာ စိတ္တဓမ္မိ ခွင့်လွှတ်ကြမယ်ထင်၊ ငွေလကိုပဲမင် ကြယ်များကိုပဲခင်၊ ဆောင်းညဆိတ်ဆိတ် တိတ်တိတ်နေချင်”

အညှို့ခံထားရသော ပရိသတ်နှင့်အတူ ဦးမြင့်နွယ်မှာ နည်းနည်းမျှ မလှုပ်ရှားမိ။ ရင်မှာသာ ဝေဒနာမျိုးစုံ ပေါ်နေသည်။ သီဆိုသူကိုယ်၌၏ အသံ မှာလည်း ရှိုက်ဖိုဟန် လွမ်းနေသည်။

မြင့်မြင့်လေး တင်ဆိုနေရာမှ အသံလေးသည် တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ကျ လာသည်။ စည်းဝါးနရီကလည်း ဆိုင်းတွဲလာ၏။

“ရှင်းငွေတထောင့်တွင် မိုးရယ် မနှောင့်လိုက်ပါနဲ့ ဒေါ်ရှင်၊ ဆောင်းည ဆိတ်ဆိတ် နှလုံးသား တံခါးပိတ် တိတ်တိတ်နေ...ချင်”

သီချင်းကဆုံးသွားသည်။ အသံလေးက ပြာလွင်သော ညတစ်ခွင်မှာ ဝေဝေလွင်လွင် ပဲ့တင်ထပ် ကျန်ရစ်သည်။

ပရိသတ်မှာ ခေတ္တ ငြိမ်နေကြသည်။ လက်ခုပ်သံတို့ ချက်ချင်း ပေါ် မလာ။

အတန်ကြာမှာ လက်ခုပ်သံတို့ တစ်ခဲနက် မစဲအောင် ပေါ်လာသည်။ ကိုယ်တိုင် လက်ခုပ်ကို တီးရင်း ဦးမြင့်နွယ်က ဦးတုတ်ဝင်းဘက် လှည့်ကြည့်သည်။

ဦးတုတ်ဝင်းက ကိုယ်ကို မတ်၊ ခါးကို ဆန့်ကာ ပြည့်ဖောင်းသော သူ့ လက်ဝါးကြီးများဖြင့် အားရပါးရ လက်ခုပ်တီးနေ၏။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ဒီတစ်ခါတော့ လက်ခုပ် တီးလှချည်လား”

“အမယ်လေး ... ကောင်းလိုက်တဲ့ အဆို၊ ကျွန်တော် ခုနင်က ငုတ်တုတ် ကြီး မေ့သွားတယ်၊ အခု လန့်နိုးပြီး အများနဲ့ ရောယောင်တီးမိတာ”

ဦးမြင့်နွယ်က သီဆိုရာ အမြင့်ဆီ မျက်လုံး ရောက်သွားပြန်၏။

မွန်မွန်က လှေကားထစ်များအတိုင်း အောက်သို့ ဆင်းနေသည်။ တစ်ဦး တည်းတော့ မဟုတ်။ အသက်သုံးဆယ်အရွယ် အမျိုးသမီးတစ်ဦးက မွန်မွန်၏ ဘေးမှ လိုက်ကာ တွဲထား၏။

မွန်မွန် ဆင်းပုံက နှေးလှသည်။ လှေကားတစ်ထစ်တွင် တစ်ချိန်ား၍ ဆင်းသည်။ တစ်ချိန်ဆင်းရန် ခြေလှမ်းပြင်တိုင်း တွန့်တွန့်ဆုတ်ဆုတ် နှေးနှေး တွဲတွဲ ရှိလှသည်။

ဦးမြင့်နွယ်မှာ မသိမသာ မျက်မှောင်တွန့်သွားမိသည်။

ဦးတုတ်ဝင်းကမူ ဘာမျှ သတိပြုမိဟန် မတူဘဲ မှတ်ချက်ချ၏။

“တစ်ပင်တိုင်ရွှေနန်းက ယမင်းရွှေစင် ဆိုတာ ဒီလို ရုပ်ကလေးနဲ့ တူတယ်။ ဆိုသွားတာကလဲ လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင်ထက်တောင် စိတ်ကူးယဉ် သေးတယ်၊ ဘာတဲ့ ပန်းညှာငုံနဲ့ပေါ် နှင်းသဲ့သဲ့ကျတာ ကြားရုံနဲ့ လန့်နိုးရ သတဲ့၊ မြောက်ပြန်လေကိုတောင် ညည်းသံ ရှိုက်သံလို့ ထင်သတဲ့၊ စိတ်ကူးယဉ် လိုက်တဲ့ ကလေးမ”

မွန်မွန်ထံမှ မျက်လုံး မလွှဲသေးဘဲ ခေါင်းကိုခါ၍ ဦးမြင့်နွယ်က ဦးတုတ်ဝင်း၏ မှတ်ချက်ကို ငြင်းပယ်သည်။

“ကျွန်တော်တော့ စိတ်ကူးယဉ်တာလို့ မထင်ဘူး”

“နို့... ဘာလို့ ထင်သလဲ”

“စိတ္တဇ၊ မွန်မွန်သီချင်းက အားငယ်မှုကိုလဲ ပြနေတယ်။ လူ့ လောက ကို ကြောက်တဲ့ သဘော၊ အဆက်ဖြတ်ချင်တဲ့ သဘောကိုလဲ ဖော်ပြနေတယ်”

ဦးတုတ်ဝင်းက ရယ်၏။

“ကျွန်တော် တစ်ခု ဖတ်ဖူးတယ်၊ ထောင်မှူးတစ်ယောက်ဟာ လူ တစ်ယောက်ကို မြင်ရင် ဒီလူ ငါ့ထောင်က ထွက်သွားဖူးသလားလို့ အရင် စဉ်းစား သတဲ့၊ ခင်ဗျားတို့ စိတ်ပညာ ဆရာတွေကလဲ လူတစ်ယောက်ကို မြင်ရင် စိတ္တဇဝေဒနာကို အရင်တွေ့တယ် ထင်တယ်၊ ကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့ လူတွေ”

ဦးမြင့်နွယ် မဖြေမိ စောစောက ကျောင်းသားက ဝင်ပြော၏။

“မဟုတ်ဘူး၊ ဆရာ ပြောတာ မှန်တယ်”

ဦးတုတ်ဝင်းက မရှင်းသဖြင့် မေး၏။

“ဘယ်ဆရာ မှန်တာလဲကွ၊ မင်းက ရှင်းရှင်းလုပ်စမ်းပါ၊ ဒီမှာ ပြောနေ တာ နှစ်ယောက်လုံးက ဆရာချည်းပဲ”

“အဲ... ဟိုဒင်း... ဆရာဦးမြင့်နွယ် ပြောတာ”

“လာပြန်ပြီ၊ မင်းကလဲ စိတ်ပညာ အဓိကယူတဲ့ ကျောင်းသား ထင် တယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော်က ရုက္ခဗေဒ အဓိကပါ။ ဆရာ ဦးမြင့်နွယ် ပြောတာ မှန်တယ်လို့ ထောက်ခံရတာက မွန်မွန်အကြောင်း သိလို့ မွန်မွန်ဟာ ဘယ်လိုမှ စိတ်ချမ်းသာနိုင်တဲ့ မိန်းကလေး မဟုတ်ဘူး”

“အံ့မယ် မင်းဟာက သေချာလှချည်လား”

“သေချာတာပေါ့ ဆရာ၊ မွန်မွန်ခမျာဟာ လူတိုင်းလိုမှ မဟုတ်ဘဲ”

“လူတိုင်းလို မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် မွန်မွန်က ဒုက္ခိတ”

“ဘာ... ဒုက္ခိတ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ မွန်မွန်ဟာ ဒုက္ခိတပါ၊ မွန်မွန်က ဟိုဒင်း... ကိုယ်တစ်ခြမ်း သေနေတယ်”

ဦးတုတ်ဝင်းမှာ ပါးစပ်ပြသွား၏။ ဦးမြင့်နွယ် အတွက်မူ စကားသံ သည် နားတွင် မရပ်၊ နှလုံးသားအထိ နင့်ဝင်သွားသည်။

ပွဲပြီးပြီ ဖြစ်သောကြောင့် လူတွေက အုတ်အုတ်သဲသဲ လှုပ်လှုပ်ရွရွနှင့် ပြန်နေကြသည်။

ပွဲခင်းတစ်ထောင့်ရှိ အဖြူရောင် မာဒေါကား နောက်ပိုင်းတွင်းသို့ စောစောက အမျိုးသမီး အကူအညီဖြင့် မွန်မွန် ဝင်သွားသည်ကို ဦးမြင့်နွယ် လှမ်းမြင်ရ၏။

ဦးတုတ်ဝင်းက ဦးမြင့်နွယ်ကို နှုတ်ဆက်၏။

“ကဲ... ပြန်မယ်၊ ကျွန်တော်လဲ အိမ်ပြန် နှလုံးသားတံခါး ပိတ်ပြီး တိတ်တိတ် စက်တော် ခေါ်တော့မယ်”

ဦးမြင့်နွယ်လည်း သူ့မာဒေါ ဖင်မီလီယာ အက်စတိတ်ဝက်ဝွန် ကားပြာ လေးကို မောင်း၍ အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။

အဝတ်အစား လဲပြီးသည့်တိုင်အောင် ဦးမြင့်နွယ်မှာ မအိပ်ချင်သေး။

အပေါ်ထပ်ရှိ ဖွင့်ထားသော ပြတင်းတံခါးဝ၌ သွားရပ်မိသည်။

လက သာဆဲ။ ပြာပြာလွင်သော ညမှာ နှင်းဖြူတွေက တိုးဝင် ရွေ့လျား နေကြသည်။

ကောင်းကင်မှာ တိမ်တွေ ထူလာသည်။ လှရုံပရုံသာရှိသော တိမ်ဖြူ တို့သာမက တိမ်မည်း တိမ်ညိုတို့လည်း ဆင်သိုင်းလာနေသည်။

သည်ပုံဆိုက မိုးက ရွာလေဦးမည်။ ဆောင်းဝယ် မိုးက နှောင့်လေ ဦးမည်။

နှင်းငွေတထောင့်... မိုးတမှောင့်။

မွန်မွန် သီဆိုသွားသော သီချင်း၏ အမည်က ရင်မှာ ပေါ်လာသည်။

လှလိုက်သည့် စကားလုံး၊ ဘယ်မှာ တွေ့ဖူးပါလိမ့်။ ဩတ်... ဩတ် ...

ဦးမင်း... ။ စာဆိုတော် ဦးမင်း။ ဘာတဲ့...

‘ကဇ္ဇနာငယ်၊ သဗ္ဗာညောင်ထက်၊ လှရောင်မျက်မှာ၊ သက်သက်ကယ် ကြင်ဆွေ၊ ကင်းသူမလည်း၊ နှင်းငွေတထောင့် မိုးတမှောင့်နှင့်၊ ဖိုးနှောင့်ထပ် အောင်’

သဘာဝအလှကို မြင်တတ်လိုက်ပါသည့် ဦးမင်း။
 သည်စာစကားကိုမှ ရှာရှာဖွေဖွေ ဆီဆီဆိုင်ဆိုင် သုံးတတ်ပေသော
 ကလေးမ။

အင်း ... ကလေးမ၊ အသားတော် ကဉ္စနနှင့် ယဉ်လှပေသော သူငယ်မ။
 သူ ကြောက်သော နှင်းငွေတထောင့်မှာ မိုးမှောင့်နေသည့် သည်ည
 အခါမှာ အဘယ်သို့ ရှိရှာမည်နည်း။

သူ့နှလုံးသားလေးကို တံခါးပိတ်ပြီး တိတ်တိတ်လေး အိပ်နေရှာမည်
 လော။ ဒါမှမဟုတ် သူ ခင်သော မင်သော ငွေလနှင့် ကြယ်များကိုပဲ တိတ်တိတ်
 လေး ငေးကြည့်နေရှာမည်လော။

သနောင့်သနားဖွယ် ရုပ်ရည်လေးက မျက်လုံးတွင်းမှ မထွက်။
 ငွေပွင့် ငွေမှုန်လေးတွေ လက်နေသော ထဘီပြာပြာလေး၊ ပြီးတော့
 စိမ်းပြာရောင် ဆွယ်တာ၊ အင်္ကျီဖြူပေါ်မှ တစ်ကုံးတည်းသော ရွှေဆွဲကြိုး၊ နီလာ
 နှင့် စိန်ပွင့်လေးတွေက လက်နေသည်။

ဪ... ကလေးမ၏ မျက်သားပြာသော မျက်လုံးလေးများကလည်း
 လက်နေသည်။ ဆောင်းညကြယ်ပြာ မျက်တောင်ခတ်သလို တဖျပ်ဖျပ် လက်နေ
 လေသည်။

သည်အရွယ်က လှပြီဆိုလျှင် ဘယ်အရွယ်မှ လိုက်မမိအောင် လှသည်။
 ပူရ ပင်ရ လွမ်းရ ငိုရသည်ကို မသိသေးတော့ အကြောမသန်းသေးသည့် မျက်လုံး
 ပြာပြာဝန်းဝန်းလေးတွေက အစ အပြစ်ကင်း သန့်စင်ပြီး လှသည်။ ပိုင်လိုသုံးလိုသော
 ကာမဂုဏ်ဆန္ဒထက် အလှကို အလှအတွက် သက်သက်သန့်သန့် မြတ်နိုးသော
 စေတသိက်ကို မွေးဖွားပေးတတ်သော အလှ။

ဦးမြင့်နွယ်၏ ရင်မှာ လှုပ်ရှားလာသည်။ လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး တမ်းတမ်း
 တတ လှုပ်ရှားလာသည်။

ပစ္စုပ္ပန် စိတ္တဘေဝ ဆောင်းညမှာ အတိတ်မိုးမြူတို့ လွမ်းမိုးခိုဝင်
 လာပြီမှန်း သတိပြုမိသည်။

လာပါစေလေ၊ ဝင်ပါစေ၊ ကိုယ်ကတော့ နှလုံးသားကို တံခါးပိတ်
 မထားပါ။ ပိတ်ထားဖို့လည်း မဝံ့ပါ။ ဪ... ပိတ်ထားလို့ကလည်း မရပါ။
 မှတ်တောင် မှတ်မိပါသေးတယ် စင်သီယာ။

ကိုယ်က အရှင်မဟာရဋ္ဌသာရရဲ့ စာကို ညည်းမိခဲ့ဖူးတယ်။ ကိုယ် ဆိုတာက အရှင်မဟာရဋ္ဌသာရရဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင် ဘာကောင်မှ မဟုတ်သေးပါဘူး။ စင်သီယာကတော့ ကိုယ့်ရဲ့ ဝဏ္ဏပဘာပေါ့။ ဒါကြောင့်လည်း ကိုယ်ဆိုမိရတယ်။

“ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပြည့်၊ မြင့်၏မထင်၊ မွတ်မွတ်စင်သား၊ မြိတ်သွင်လွတ်စို့၊ ပြာသွယ်ညိုကို၊ နတ်ကဲ့သို့ပင်၊ နောင်မင်းထင်သား”

(ခ)

ရှေးကျွန်းတိုင်ကြီးတို့ အတန်ယိုင်နေပြီ ဖြစ်သော ကမ်းနီကျောင်းအိုကြီးထက် တွင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ရှေ့မှောက်၌ ရှင်ပညာသာမိ လူထွက်မြင့်နွယ်သည် လက်အုပ်ချီလျက် ထိုင်နေသည်။

ဆရာတော်ဘုရားက အိုမင်းလှပြီ။ စက္ခုနှစ်ကွင်းကလည်း အလင်းမရ။ အလင်းသာ မရသည်၊ သည်စက္ခုတော်တို့ မမြင်သည်က ရှိပါသေးရဲ့လား။

မြင့်နွယ်တို့လို အရွယ်ကို ဆရာတော်ဘုရားသည် ‘ငါ့မြေး’ ဟု ခေါ်တတ်သည်။ မိမိကိုယ်တော်ကိုလည်း ‘ဘိုးဘိုး’ဟု သုံးနှုန်းတတ်သည်။

ယခု ဆရာတော်ဘုရားက အေးချမ်းတည်ငြိမ်လှသော အသံတော်ဖြင့် မြင့်နွယ်ကို ဆုံးမ အမှာစကား မြွက်ကြားတော်မူနေသည်။

“ငါ့မြေး မြင့်နွယ်၊ ငါ့မြေး အမြင့်က အနိမ့်ကို ဆင်းပြီ။ ဒါကို မမေ့နဲ့ ကြားလား။ အစကတည်းက ငါ့မြေးဟာ မိခင်အလိုကျ မိခင် ကုသိုလ် ရအောင် ကျောင်းပိတ်ရက်ကလေးမှာ သာမဏေဘောင် ခဏတက်လာတာ ဆိုတော့ အင်း... လူထွက်တာကို ဘိုးဘိုး မတားမြစ်လိုဘူး။ ငါ့မြေး တာဝန် ကျေခဲ့ပြီ။ သာမဏေဘဝမှာ ငါ့မြေးဟာ ဆယ်ပါးသော သီလနဲ့ ရှင်ကျင့်ဝတ်တွေ မပျက်ခဲ့ဘူး။ ဒါကို ဘိုးဘိုး သိတယ်။ ဒါတောင် လူထွက်ခါနီး အဖျက်ကလေးက လာချင်သေးတယ်”

မြင့်နွယ်က ထိတ်လန့်ပြီး ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို မော့ဖူးသည်။ ဆရာတော်ဘုရားက အသာအယာ ရယ်မောတော်မူသည်။

“ဒါပေမဲ့ ငါ့မြေး မပျက်ပါဘူးလေ။ ‘ချမင်းတုပ်သို့၊ စိတ်ချုပ်မဖွင့်၊ ဖျံလွင့်မေတ္တာ၊ ကရုဏာ’တဲ့။ ငါ့မြေးဟာ စိတ်တံခါး မင်းတုပ်ကို ချထားနိုင်ခဲ့တာ ဘိုးဘိုး သိပါတယ်”

မြင့်နွယ်က အောင့်ထားသော အသက်ကို လွှတ်လိုက်၏။ တော်ပါ သေးရဲ့။

“ချမင်းတုပ်သို့၊ စိတ်ချုပ်မဖွင့်၊ ဒီစကားကို မြဲမြဲမှတ်ထား၊ သာမဏေ ဘောင်မှာတင် မဟုတ်ဘူး၊ လူ့ဘောင်မှာလဲ သုံးလေ၊ ငါ့မြေးကို ဘိုးဘိုး ရှင်ဘွဲ့ ဘယ်လို ပေးခဲ့သလဲ”

“ပညာသာမိလိုပါ ဘုရား”

“အဓိပ္ပာယ်ကကော”

“ပညာကို ပိုင်သူပါ ဘုရား”

“အိမ်း ... ငါ့မြေးမှာ ပညာပါရမီ ပါတယ်။ ဆင်းရဲပေမယ့် အားမလျှော့ နဲ့ ငါ့မြေး၊ မိခင်ကို လုပ်ကျွေး၊ မိခင်ကို လုပ်ကျွေးသူဟာ ဒီလောက ဘာမဆို ရလိမ့် မယ်၊ ဘိုးဘိုး ပြောတာ ကြားလား”

“ကြားပါတယ် ဘုရား”

“လောကမှာ ငါ့မြေး ခရီးဆက်သွားဖို့ ဘိုးဘိုး အဆောင်တစ်ခု ပေး လိုက်မယ်။ တချို့တွေက ငါ့ဆီ လာပြီး တောက်တီးတောက်တဲ့တွေ လိုချင်ကြ တယ်။ ငါကတော့ ဘုရားကြိုက်တာပဲ ပေးနိုင်တယ်။ ငါ့မြေးကိုလဲ ပေးလိုက် မယ်။ ‘အနိစ္စံ သင်္ခတံ၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပရန္တံ၊ ခယဓမ္မံ၊ ဝယဓမ္မံ၊ ဝိရာဂဓမ္မံ၊ နိရောဓဓမ္မံ ခမတိ’၊ ဘိုးဘိုး သင်ပေးထားတာ ငါ့မြေး ရတယ် မဟုတ်လား”

“ရပါတယ် ဘုရား”

“အိမ်း... မမေ့နဲ့ ... မမေ့နဲ့၊ ပူပန်ရင် ဒါကို သတိရ၊ ငါ့မြေး လျှောက် ရမယ့် လမ်းက ပူပန်မယ့် လမ်းကြီး၊ ဘိုးဘိုးလဲ မတားသာဘူး။ ပုထုဇဉ်တို့ ကြိုက်တဲ့ လမ်းကိုး။ ကဲ... ကန်တော့... ကန်တော့”

မြင့်နွယ်သည် ဆရာတော်ဘုရားကို ဦးသုံးကြိမ်ချပြီး ပုဆိုးနှင့် ထုပ် ထားသော အထုပ်ကလေးကို ပိုက်၍ ကျောင်းအောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

ညနေစောင်းစပြုပြီ။ မြစ်တွင်း အဝေးတစ်နေရာဆီမှ မော်တော်သံ တဘုတ်ဘုတ်ကို ကြားနေရသည်။

မြင့်နွယ်၏ ရင်တွင်း၌ ဝမ်းနည်းသကဲ့သို့ ဖြစ်မိသည်။ သာမဏေ ဘဝကို ပြန်လွမ်းသကဲ့သို့ ရှိနေသည်။

ကျောင်းအောက်ထပ်ရှိ ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ဦးပဉ္စင်း ဦးပဏ္ဍိတ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို အသံထွက် ဖတ်နေ၏။

“ရှေးလျှင်ဘဝ၊ ဖြစ်သမျှကို၊ ခြင်းတစေ့စေ့၊ ကြံအောက်မေ့၍၊ ယနေ့ ကျွန်ုပ်၊ ဆယ်ချောင်းရုပ်လျက်၊ တုန်လှုပ်မထင်၊ လျှောက်ပါချင်အံ့၊ အရှင်ဘုရား၊ သုံးလူဖျားကား၊ ရှည်လျားဘဝ၊ ကျင်လည်ကြ၍၊ ဓမ္မသာမဏေ၊ ကောင်းသော ထွေဖြင့်၊ ဖြစ်လေသောခါ၊ ကျွန်ုပ်မှာမူ၊ လက္ခဏာအင်ညီ၊ နတ်နှင့်ပြီမျှ၊ နှိုင်းဤ မမြင်၊ ဇမ္ဗူပြင်နှိုက်၊ ကျော်ထင်ပေါက်ပြ၊ လွန်ကျူးလှ၍၊ ရူပသာရီ ခေါ်ညီတွင်ထ၊ ထိုမိမ္မလျှင်၊ ဘဝမကွာ၊ ဖြစ်သောခါနှိုက်...”

အနီးကပ်လာသော မြင့်နွယ်၏ ခြေသံကို ကြားရသောကြောင့် ထင်သည်။ ဦးပဉ္စင်းက စာဖတ်သည်ကို ရပ်လိုက်၏။

မြင့်နွယ်က ကွပ်ပျစ်ထက် တက်ထိုင်ပြီး ဦးပဉ္စင်းကို ဦးချသည်။

“ဘာစာဖတ်နေတာလဲ ဦးပဉ္စင်း”

ဦးပဉ္စင်းက စာအုပ်ကို ထောင်ပြ၏။

“ယသော်ဓရာ ကန်တော့ခန်းပျို့ကွ”

ဦးပဉ္စင်း ဦးပဏ္ဍိတမှာ မန္တလေးတွင် စာသင်ခဲ့ဖူးသည်။ ဓမ္မကထိက အဖြစ် ယပ်လှဲတရားဟော အလွန်ကောင်းသည်။ ပျို့တွေ၊ ကဗျာတွေ လိုက်စား၍ စာစုလည်း အလွန် ဝါသနာပါသည်။ စာပေ ကဗျာအရာ၌ မြင့်နွယ်၏ ဆရာတစ်ဆူလည်း ဖြစ်သည်။

“ယသော်ဓရာ ကန်တော့ခန်းပျို့၊ နာမည်က ဆန်းတယ်နော် ဦးပဉ္စင်း”

“အကြောင်းအရာကလဲ ဆန်းသကဲ့၊ ရသလဲ အစုံပါတယ်၊ ဦးစန္ဒမဇ္ဈ စပ်ထားတာ”

“ဘာအကြောင်းလဲ ဘုရား”

“လူတွေ တယ်မသိတဲ့ အကြောင်း၊ အံ့မယ် လွမ်းစရာတော့ အတော် ကောင်းသကဲ့၊ ရာဟုလာ မယ်တော် ယသော်ဓရာဟာ ရဟန္တာမ ဖြစ်သွားတာ မင်း သိတယ်နော်”

“တင်ပျို ဘုရား”

“အေး... အတိုပဲ ချုံပြောမယ်၊ ယသော်ဓရာထေရီဟာ ရဟန္တာမလဲ ဖြစ်ရော ဈာန်နဲ့ ဆင်ခြင်ကြည့်တော့ ခုနစ်ရက်အတွင်းမှာ ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်ရမှာကို သိတယ်။ ပရိနိဗ္ဗာန် မဝင်ခင်မှာ မြတ်စွာဘုရားကို အားရအောင် ပူဇော်မယ် ဆိုပြီး ဘုရားရှင် ရှေ့တော်ဆီ ကြွတယ်။ ပြီးတော့ သူ ရထားတဲ့ တန်ခိုးနဲ့ အမျိုးမျိုး ဖန်ဆင်းပြီး ဘုရားကို အဲ... တန်ခိုးနဲ့ ပူဇော်တယ်။ သာဝကတွေ ပြတဲ့ တန်ခိုးတွေမှာ ယသော်ဓရာ ပြသွားတဲ့ တန်ခိုးဟာ အလွန်မြင့်တယ် ဟေ့”

ဦးပဉ္စင်းသည် စကားကို ရပ်လိုက်ပြီး ခေတ္တစဉ်းစားသယောင် ငြိမ်နေ ၏။ ပြီးမှ လေသံတစ်မျိုးနှင့် ဆက်သည်။

“ပုထုဇဉ်လောကမှာ လင်ရယ်၊ မယားရယ်နဲ့ ချစ်လိုက်ကြတာ၊ သေကွဲများ ကွဲရမှာကို ကြိုတင်သိရင် မချိုတင်ကဲ ဘယ်လောက်များ ဖြစ် ကြလိမ့်မလဲ၊ ဒါတောင် သူတို့ ချစ်သက်ဟာ ဘယ်လောက်များ ရှည်လို့လဲ။ ယသော်ဓရာ ဟာတော့ ဘုရားအလောင်းနဲ့အတူ ပါရမီဖြည့်ခဲ့ရတဲ့ ဘဝတွေ ဟာ မရေမတွက်နိုင်အောင်ပဲ။ အင်း... သံယောဇဉ် ပြိုင်စတမ်း ဆိုရင် ယသော်ကို ဘယ်သူ လာမိပါ့မလဲ။ အခုတော့ ကြည့်စမ်း ... ဘဝအဆက်ဆက် ပါရမီ ဖြည့်ခဲ့ရတဲ့ မြတ်စွာဘုရားနဲ့ ခွဲခွာပြီး ကိုယ်က အရင် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုရ တော့မယ်။ အဲ... အာသေဝါကုန်တဲ့ ရဟန္တာမ ဆိုတော့ ဘယ်တုန်လှုပ်ပါ့မလဲ၊ အံ့ဖွယ်သရဲပဲ”

ဦးပဉ္စင်းက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြောပြနေသည်။ မြင့်နွယ်ကလည်း စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေ၏။

“ယသော်ဓရာက မြတ်စွာဘုရားကို တန်ခိုးနဲ့ ပူဇော်ပြီးတဲ့နောက် သံသရာ ဘဝအဆက်ဆက်တွေမှာ ကိုယ်တော့ပေါ် သူပြုဖူးတဲ့ အပြစ်တွေ ရှိခဲ့ တာမို့ ဒီအပြစ်တွေကို ခွင့်လွှတ်တော်မူပါဆို ကန်တော့ တောင်းပန်တယ်။ ဦးစန္ဒမဇ္ဈရဲ့ စာက ဒီလို လာတယ်။ နားထောင်ကြည့်။

‘ဒီပင်္ကရာ၊ ပွင့်လင်းခါဝယ်၊ ပတ္တနာဆုတောင်း၊ ရေစက်ဟောင်းကြောင့်၊ စုံပေါင်းတူပင်၊ မြတ်ချစ်ရှင်နှင့်၊ ဆက်ကျင်ဘဝ၊ မြပါကြ၏၊ ခုမှသော်ကား၊ မယ့်ထိပ်ထားနှင့်၊ ခွာသွားဝေးကြီး၊ မသွေသီးတိ၊ ဇနီး မယ်လျှ၊ တပေါင်းလဟု၊ စန္ဒပုဏ္ဏမာ၊ ပြည့်စုံခါဝယ်၊ မှန်စွာနေကျ၊ ရက်ဗုဒ္ဓ၌၊ ညဉ့်မှသန်းခေါင်၊ နိဗ္ဗာန် ဆောင်အံ့၊ မြားမြောင်လှပေ၊ လေးသချေနှင့်၊ သိန်းနေ ကမ္ဘာ၊ ကျင်လည်ခါလဲ၊

ကျွန်မှာအပြစ်၊ ရှိသည်ဖြစ်ကို၊ စင်စစ်ကြွင်းမဲ့၊ လျှောက်ပါခဲ့အံ့... 'တဲ့၊ လွမ်းစရာ မကောင်းဘူးလားကွ'

“ကောင်းတယ် ဘုရား၊ ဦးပဉ္စင်းအသံကလဲ ကောင်းကောင်းနဲ့ ဝါတွင်း မှာ တစ်ချိလောက် ဟောလိုက်ရင် ဒကာမတွေ မျက်ရည်ကျကုန်မယ်”

“ဒကာမတွေတော့ မသိဘူး၊ မင်း မျက်ရည်ကျမယ့် တစ်ကွက် ပါတယ်”

“ဘယ်လို၊ တပည့်တော် မျက်ရည်ကျမယ့် အကွက်”

“ယသော်ဓရာက အပြစ်လွတ်ဖို့ ခွင့်တောင်းတဲ့အခါမှာ ရိုးရိုး လျှောက် တာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှေးဘဝက ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးတွေကို ပြန်ပြန် ပြောပြ ပြီး လျှောက်တာ”

“အဲဒါနဲ့ တပည့်တော် မျက်ရည်ကျမှာက ဘာဆိုင်လို့တုံး”

“ဆိုင်တာကို နားထောင်ကြည့်၊ ဪ... ဒါထက် ဟိုနေ့က ဒကာမ လေးရဲ့ နာမည်က ဘယ်သူ”

“ဘယ်ဒကာမလေးလဲ ဘုရား”

“အံ့မာ... မေ့ချင်ယောင် ဆောင်မနေစမ်းပါနဲ့၊ ဟိုအရေးပိုင်သမီးလေး ဟာ”

“ဪ... ဒါလား၊ စင်သီယာတဲ့ ဘုရား”

“အေး... စင်သီယာ၊ လနတ်သမီးလေး ဆို ဟုတ်လား၊ မင်း ပြောတာပဲ လေ”

“နာမည်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က အဲဒီလို ရှိတယ်၊ တပည့်တော်က ဒါ ပြော တာ”

“အေး... ဘယ်ဟာ ပြောပြောပေါ့ကွာ၊ နားထောင်၊ ယသော်ဓရာ ကန်တော့ခန်းထဲမှာ ပါတာ၊ ရှေးဘဝတစ်ခုမှာ ဘုရားလောင်းက 'ဓမ္မသာမဏေ' ဖြစ်တယ်၊ ကိုရင်လေးပေါ့ကွာ၊ ယသော်ဓရာ အလောင်းက ရုပ်ရည်လှလွန်းလို့ ဇမ္ဗူဒီပါတစ်ခွင်မှာ ကျော်ကြားတဲ့ 'ရူပသာရီ' ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးလေး ဖြစ်တယ်၊ တစ်နေ့မှာ ရူပသာရီဟာ အခြွေအရံတွေနဲ့ ဗောဓိညောင်ပင်ကို ရေလာသွန်း သတဲ့၊ အဲဒီအချိန်မှာ ဓမ္မသာမဏေလေးကလဲ ဗောဓိညောင်ပင်အောက်မှာ တံမြက်လှည်းနေသတဲ့၊ မင်း ရောက်လာတော့ ငါ ဖတ်နေတာ အဲဒီ အကွက်ပေါ့”

မြင့်နွယ်က ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်နေမိ၏။ ဦးပဉ္စင်းက ဆက်၏။

“ရူပသာရီကို မြင်ရတဲ့ ဓမ္မသာမဏေလေးရဲ့အဖြစ်က ဒီလို နားထောင်၊ ‘ရှေးကံဟောင်းကြောင့်၊ ဆုတောင်းဝါသနာ၊ အရင်းပါ၍၊ မြင်ခါမသွေ၊ သာမဏေလဲ၊ ပြတ်ကြွေသည်းအူ၊ မောဟမူဖြင့်၊ လူလျှင်ထွက်ပြန်၊ ခုနစ်တန်တီ၊ အမှန်စင်စစ်၊ ရဟန်းဖြစ်မှ၊ ချစ်သည့်အာရုံ၊ တိုး၍တုန်သည်... ’ တဲ့၊ ဟဲ... ဟဲ... ဘယ်နှယ်လဲ”

“ဟာ ... ဦးပဉ္စင်းကလဲ၊ တပည့်တော် အခု လူထွက်တာ စင်သီယာနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူး”

“ငါ့ရှင်ကလဲ အိုးမလုံ အံ့ပွင့် နေပြန်ပါပြီ၊ ငါကလဲ ဆိုင်တယ်လို့ ပြောသေးလို့လား၊ အေး... ဆိုင်တယ် ဆိုရင်တောင် မင်းကို ငါ အပြစ် မတင်ဘူး”

“ဘာပြုလို့လဲ ဘုရား”

“ဟ... နိယတဗျာဒိတ် ရပြီးတဲ့ ဘုရားအလောင်း ဓမ္မသာမဏေတောင် ရူပသာရီကြောင့် အူအသည်းကြွေလု ဖြစ်ရသေးရင် မင်းလိုကောင်ကို ဘယ်လို လုပ် အပြစ်တင်ရမှာတုံး”

မြင့်နွယ်က စဉ်းစား၍ ပြုံးပြီး မေးသည်။

“အဲဒီ ဓမ္မသာမဏေ လူထွက်နဲ့ ရူပသာရီတို့ ရကြလား ဘုရား”

“ရကြတာပေါ့၊ ဒါကြောင့်လဲ ယသော်ဓရာ ကန်တော့ခန်းမှာ ပါလာတာပေါ့။ အဲဒီ ဘဝတုန်းက အရှင်ဘုရားဟာ တပည့်တော်မအတွက် သူတော်စင်ဘဝ ပျက်ခဲ့ရပါတယ်၊ ဒါကိုလဲ ခွင့်လွှတ်တော်မူပါတဲ့၊ ယသော်ဓရာ လျှောက်ထားတာလေ”

“အင်း... ခက်တာက ဓမ္မသာမဏေက ဘုရားအလောင်း၊ ဒီတော့ ယသော်ဓရာအလောင်း ရူပသာရီကို ရတာ မဆန်းဘူး။ တပည့်တော်က မျောက်လောင်း၊ ဟိုက အရေးပိုင်သမီး၊ နီးစပ်ပါလေရဲ့”

“စိတ်ကလဲ လျှော့လှချည်လား၊ မြှောက်ပေးတယ်လို့လဲ မထင်နဲ့ မြင့်နွယ်၊ ငါက ဘုရားဆုပန် မင်းယောက်ျားဘဝကို အောက်ကျ နောက်ကျ ဖြစ်အောင် လုပ်မှာစိုးလို့ ပြောရဦးမယ်၊ ကောဏ္ဍညဘုရား လက်ထက်မှာ တို့ဘုရားအလောင်းက နွားကျောင်းသား၊ ယသော်ဓရာ အလောင်းက ဒီပင်္ကရာဇ် မင်းရဲ့ သမီးတော်၊ နတ်တမျှချောတဲ့ သုမိတ္တာမင်းသမီး၊ အဲဒါတောင် ရကြသေးတယ်၊ ရတာမှ မင်းသမီးက စကြိုက်တာ၊ အဲဒါလဲ ယသော်ဓရာ ကန်တော့ခန်းထဲမှာ ပါတယ်”

“ဦးပဉ္စင်းကလဲ ယသော်ဓရာ ကန်တော့ခန်းနဲ့ချည်း ကိုင်တွယ်နေတာ ကိုး၊ တပည့်တော်ကတော့ အရှင်တေဇောသာရ ညည်းသလိုသာ ညည်းလိုက် ချင်တယ်”

“အံမယ် ဘယ်လို”

“ဦးပဉ္စင်း ရပါတယ်၊ ဘာတဲ့ ဪ... ဪ... ‘သောက်ရှူး သော်တာ၊ လအဝါသို့၊ ပြင်လျာဆုံဆည်း၊ ရွှေဖျင်ပည်းဝယ်၊ စုလဲမဆင်၊ နောက်ထုံးရှင်နှင့်၊ မြင်လျှင်ပင်ကို၊ ကြိုးပါလိုလဲ၊ ကုသိုလ်ကြမ္မာ၊ မမိပါခဲ့’တဲ့”

ဦးပဉ္စင်းက သဘောကျစွာ ရယ်တော်မူ၏။

“မင်း မဆိုးဘူး မြင့်နွယ်၊ ရတာ မရတာ အပထား၊ အရှင်မဟာရဋ္ဌ သာရမှာ ဝဏ္ဏပဘာ၊ အရှင်တေဇောသာရမှာ ရခိုင်မင်းသမီး၊ နဝဒေးမှာ ရှင်နှောင်း၊ နတ်သျှင်နှောင်မှာ ဓာတုကလျာ၊ မောင်ဖေငယ်မှာ ဒိုင်းခင်ခင်၊ ဒီလို ဒီလို ရှိတော့ မင့်မလဲ စင်သီယာနဲ့ ဘာနဲ့ ဆိုတော့ အဟဲ ကဗျာ ကောင်းကောင်း တော့ စပ်နိုင်လိမ့်မယ်၊ အံမယ် မရှုံးဘူးဟ”

မြင့်နွယ်နှင့် ဦးပဉ္စင်းတို့က စကားကောင်းနေကြရာ ကျယ်လောင်သော စက်သံနှင့် မော်တော်တစ်စီး ကျောင်းဦးထိပ်ကမ်းကို ဆိုက်လာသဖြင့် ထကြည့် မိကြသည်။

“ဟ... မြင့်နွယ်၊ အဲဒါ မင်းဒကာမလေးတို့ မော်တော်”

မြင့်နွယ် မျက်လုံး ပြူးသွားသည်။ စင်သီယာ ပါလာလေဦးမည်လော။ ပါလာလျှင် ခက်ချေမည်။ ခေါင်းတုံးကြီးနှင့် ကိုရင်လူထွက် ငါးပိချက်အဖြစ် စင်သီယာကို ရင်မဆိုင်ချင်။

ပထမတော့ ကျောင်းပေါ် တက်ပြေးမည် ကြံသည်။ အဲ... ကျောင်းပေါ် မှာ ရင်ဆိုင်မိမှ မလွဲသာ မတိမ်းသာ။

မြင့်နွယ်သည် သူ့ပုဆိုးထုပ်ကလေးကို ကောက်ကိုင်ပြီး စေတီအိုကြီး ဘက်သို့ ပြေးလာခဲ့သည်။

စေတီကြီး အကွယ်၌ ခေတ္တပုန်းနေသေးသည်။ လုံလှပြီထင်မှ စေတီ ကွယ်မှ ကျောင်းဆီ ချောင်းကြည့်သည်။

ကျောင်းပေါ်သို့ တက်သွားသူများတွင် ဂါဝန်ဝတ်နှင့် မိန်းကလေး တစ်ဦးမျှ မပါ။

သည်ဘက်များ ထွက်လာနှင့်သလောဟု ဟိုဟိုသည်သည် မျက်လုံးကစား ရှာမိသည်။ စင်သီယာ၏ အရိပ်အယောင်ကို မမြင်။ နောက်ချန်ပြီးမှ တက်လာနိုင်သေးသောကြောင့် အတန်ကြာ ချောင်းကြည့်နေမိသေးသည်။ စင်သီယာ ပေါ်မလာပါ။

မြင့်နွယ်သည် အထုပ်ကလေးကို ချပြီး စေတီတော်၏ ဖိနပ်တော် အုတ်ခုံပေါ်တွင် လေးပင်စွာ ထိုင်ချလိုက်သည်။

သည်လို ဆိုပြန်တော့ ရင်ထဲက ဟာသွားသည်။ ဩ... ဝမ်းနည်းချင်သလိုလို ဘာလိုလို။

လက်က ဆွဲမိဆွဲရာ သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ခုကို ဆွဲကိုင်မိသည်။ သဲမြေဖြူဖြူက ရှင်းလင်း သန့်စင်နေသည်။ သည် သဲမြေပြင်ဖြူဖြူပေါ်မှာ သစ်ကိုင်းခြောက်ဖြင့် တောင်ခြစ် မြောက်ခြစ် လုပ်သည်။

မကြာမီ မြေပြင်မှာ စာလုံးများ တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး ပေါ်လာသည်။ 'စင်... သီ... ယာ'

အမှတ်မထင် ရေးခြစ်မိသော စာလုံးလေးများကို မြင့်နွယ်သည် ငိုငေးကြည့်နေမိ၏။

ထိုစဉ် တစ်စုံတစ်ယောက်က ရှေ့၌ ရုတ်တရက် ရပ်လာဘဲသည်။
“အို”
“အာ”

အထုပ်တစ်ထုပ်၊ သစ်ကိုင်းခြောက် တစ်ချောင်းနှင့် အုတ်ခုံပေါ်မှာ ငုတ်တုတ် ထိုင်နေသော ခေါင်းတုံးနှင့် မြင့်နွယ်ကို မြင်၍ စင်သီယာ အံ့ဩသွားပုံ ရသည်။

မမျှော်လင့်သော အသွင်သဏ္ဍာန်နှင့်မို့ စင်သီယာကိုလည်း မြင့်နွယ် အံ့ဩသွားမိသည်။

သည်တစ်ကြိမ်မှာတော့ ဂါဝန်လေးနှင့် မဟုတ်၊ လဘီလေးနှင့်။ ပြာပြာ နုသော ပိုးထဘီနှင့်။ အင်္ကျီကလည်း သနပ်ခါးရောင်ဖျော့ဖျော့ လက်ရှည်ကလေး။

သည်လို ဆိုပြန်တော့ ကိုယ်လေးက ကြော့ကြော့ရှင်း၍ ရှည်သွယ်သည်။ ရင်နေခါးကျ ပုံပန်းလှဘိသည်။

လည်တိုင်သွယ်ဆီ ဝဲကျနေသော ဆံပင်ပုံစံသည်သာ မပြောင်း။
 မရယ် မပြုံးဘဲနှင့် စင်သီယာက မေးသည်။
 “နင် ဟိုတစ်နေ့တုန်းက ကိုရင် မဟုတ်လား”
 မြင့်နွယ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။
 “အခု ဘာလို့ လူဖြစ်နေရတာလဲ”
 “ဒါကတော့ လူထွက်လိုက်လို့ လူဖြစ်တာပေါ့ စင်သီယာ”
 “အင်းလေ... ဘာလို့ လူထွက်လိုက်ရတာလဲ”
 “စကတည်းက ကိုယ်က ခဏ ကိုရင်ဝတ်ရတာ”
 စင်သီယာက မျက်နှာလေးကို မွဲပြီး ရန်တွေ့သကဲ့သို့ ဆို၏။
 “ခဏ ကိုရင်ဝတ်တဲ့ လူက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နဲ့ ဟိုနေ့က လူကို
 ဆုံးမစကားတွေ ပြောရသလား”
 အင်း... ခက်ကပြီ။
 “ကိုယ်က ဆုံးမခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ စင်သီယာအတွက် ကောင်းစေ
 ချင်လို့ ကိုယ် တတ်သရွေ့ မှတ်သရွေ့ စေတနာနဲ့ ပြောမိခဲ့တာပါ”
 “စင်သီယာကို ဘာလို့ ကောင်းစေချင်ရတာလဲ”
 ခက်ပြန်ချေပြီ။ ဘယ်လိုလုပ် ဖြေရပါမည်နည်း။
 မဖြေနိုင်၍ ငေးကြည့်နေမိကာမှ ပိုဆိုးတော့သည်။
 “မေးနေတာ ဖြေလေ”
 ဪ... အရေးပိုင်သမီး၊ တရားသူကြီး ဆန်ပါတီတော့သည်။
 မတတ်နိုင်၊ သူ စိတ်ကျေနပ်ပါစေတော့ဟု တတ်နိုင်သမျှ ဖြေရ
 တော့သည်။
 “စင်သီယာက ဟိုဒင်း... အဲ... သိပ်... သိပ်လှတယ်”
 “အဲဒါနဲ့ မေးနေတာ ဘာဆိုင်လို့လဲ”
 “ဆိုင်ပါတယ် စင်သီယာ၊ ဆုံးအောင် နားထောင်ပါ။ စင်သီယာက
 သိပ်လှတယ်၊ အဲဒါကို ဟိုတစ်နေ့ကလဲ ကိုယ် ပြောခဲ့ပြီးပြီ၊ ကိုယ်က တစ်မျိုးပဲ၊
 လှတာလေးတွေ မြင်ရင် သိပ်တန်ဖိုးထားတတ်တယ်၊ လှပါစေ၊ ဆက်လှပါစေ၊
 အလှမပျက်ပါစေနဲ့၊ ဒီလို ဆုတောင်းတယ်။ ကိုယ်ဟာ ဆင်းရဲပါတယ် စင်သီယာ၊
 ဒါပေမဲ့ ချမ်းသာသူကို တွေ့ရင် ကိုယ်လဲ သူ့လို ချမ်းသာချင်တယ်၊ သူလဲ

ဆက်ချမ်းသာပါစေ၊ ဒုက္ခမတွေ့ပါစေနဲ့၊ ဒီလိုပဲ ဆုတောင်းတယ်။ မေတ္တာပါ စင်သီယာ၊ မေတ္တာ ဆိုတဲ့ စကားကိုလဲ အဓိပ္ပာယ်ကောက် မမှားလိုက်ပါနဲ့၊ သဗ္ဗေသတ္တာ သတ္တဝါတွေ ချမ်းသာပါစေ ဆိုတာက ကိုယ် ထားတဲ့ မေတ္တာပါ”

သူက ရှည်လျားစွာ ပြောသည်။ စင်သီယာကလည်း စိတ်ဝင်စားဟန် စိုက်နားထောင်နေသည်။ သူ့စကား ဆုံးသော် စင်သီယာက ပြုံးသည်။ ယနေ့ ညနေအတွက် ပထမဆုံး ပြုံးသည်။ ပြုံးလိုက်ပြန်တော့ ပါးချိုင့်လေးနှစ်ခွက်က လှလှပေါ်လာသည်။

“ယူက လူသာ ထွက်ပြီးတယ်၊ ပြောတဲ့ စကားက ဘုန်းကြီးစကားပဲ။ အင်းလေ၊ ယူ ဘုန်းကြီးသေးသေးလေး ဆက်လုပ်နေရင် ကောင်းမှာ၊ ယူကို ဘုန်းကြီးသေးသေးလေးအဖြစ်ပဲ တွေ့ရမယ် ထင်လို့ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း၊ စင်သီယာ ယူလာတာတွေ”

စင်သီယာက နောက်တွင် ပစ်ထားသော လက်လေး တစ်ဖက်ကို ရှေ့ထုတ်လိုက်သည်။ သည်လက်တွင်းမှာက လွယ်အိတ်လေး တစ်လုံး။

စင်သီယာက လွယ်အိတ်တွင်းမှ ပစ္စည်းလေးများကို ပြသည်။

ဗလာစာအုပ်ထူထူက နှစ်အုပ်၊ ခဲတံက ဒါဇင်ဝက်၊ ပြီးတော့ ဖယောင်း တိုင်က နှစ်ထုပ်။

“အဲဒါတွေက ဘာလုပ်ဖို့လဲ စင်သီယာ”

“ဘုန်းကြီးသေးသေးလေးကို ဘာပရဲဆင့်တံပေးရင် ကောင်းမလဲလို့ မာမိုကို မေးကြည့်တော့ မာမိက အဲဒါတွေ ပေးရင် ကောင်းတယ်ဆိုလို့ စင်သီယာ ဝယ်လာတာ”

သည်တစ်ကြိမ်တော့ သူ့မေးအလှည့်။

“စင်သီယာက ကိုယ့်ဖို့ ဘာလို့ ဝယ်ခဲ့တာလဲ”

“ကျေးဇူးတင်လိုပေါ့”

“ဘာကို ကျေးဇူးတင်တာလဲ”

စင်သီယာသည် တစ်စုံတစ်ရာကို သဘောကျဟန် ပြုံးလိုက်ပြီး “ဒီမှာ ကြည့်စမ်း” ဟု ဆိုကာ သူ့ကိုယ်လေးကို လှည့်ပတ်ပြ၏။

“ဘာလဲ စင်သီယာ”

“စင်သီယာ ဒီလို ဝတ်ထားတာ လှရဲ့လား”

“လှပါတယ် စင်သီယာ၊ သိပ်လှ...”

“ဂါဝန် ဝတ်ထားတာနဲ့ကော”

“တစ်မျိုးစီပေါ့ စင်သီယာရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခုလိုက ပိုလှတယ်”

“လှရင် ပြီးတာပဲ၊ စင်သီယာ ခုလို ဝတ်လာတာက ရှူးမစီးရတော့ဘူး၊ ရှူးမစီးရတော့ ဖိနပ်ချွတ်ရတာ လွယ်တယ်၊ ဖိနပ်ချွတ်ရတာ လွယ်တော့ ဘုရား မြေပေါ်မှာ ဖိနပ်မစီးမိဘူး၊ ဒီတော့ ငရဲမကြီးတော့ဘူးပေါ့”

“စင်သီယာ ငရဲကြောက်သွားပြီလား”

“ကြောက်သွားတာပေါ့၊ ယူက ပြောတာကိုး၊ စင်သီယာက အစက ငရဲကြီးတာထဲမှာ အရုပ်ဆိုးတာ မပါဘူးလို့ ထင်တာ၊ ယူပြောတော့မှ ပါမှန်း သိတာ၊ ကျန်တာတော့ မကြောက်ပါဘူး။ ရုပ်ဆိုးမှာတော့ သိပ်ကြောက်တာပဲ”

စင်သီယာသည် သူ့စကားကို သူ သဘောကျသည့် ဟန်ဖြင့် ရယ်နေသည်။ ရယ်ရာမှ ရုတ်တရက် ရပ်သွား၏။ မျက်လုံးလေးများကလည်း မြေပြင်တွင် စူးစိုက်ထား၏။

မြင့်နွယ်လည်း တုန်လှုပ်သွားသည်။

စင်သီယာ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်က စောစောက မြေမှာ အမှတ်မထင် သူ ခြစ်ရေးထားမိသော စာလုံးများဆီ ဖြစ်၏။

“ဒါကို ယူ ရေးထားတာလား”

“ဟုတ်... ဟုတ်တယ် စင်သီယာ”

“စင်သီယာ နာမည်ကို ဘာလို့ ရေးထားတာလဲ”

စင်သီယာ၏ အထာကို သိပြီမို့ သူက မဖြေ။ အဖြေ မပေးဘဲ မေးခွန်းသာ ပြန်ထုတ်၏။

“အရှင်တေဇောသာရဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ကြားဖူးလား”

“ဘယ်သူ ဘာ... သာရ”

“အရှင်တေဇောသာရတဲ့၊ စင်သီယာ မကြားဖူးရင် ကိုယ်ပြောပြမယ်၊ သူဟာ အင်းဝခေတ်တုန်းက စာဆိုရှင်၊ ဒီနေ့အထိ အလွန် ကျော်ကြားတယ်၊ သူဟာ အင်မတန်မှ လှတဲ့ ရခိုင်မင်းသမီးလေး တစ်ပါးအကြောင်းကို ကဗျာရေးဖွဲ့ခဲ့တယ်၊ အဲဒါကိုကော ကြားဖူးသလား”

“ဟင့်အင်း”

“ရခိုင်မင်းသမီးလေးဟာ အင်း ... မင်းသမီး ဆိုတော့ သိပ်လှတာပေါ့၊ စင်သီယာ့လို နေမှာပေါ့”

“ဟာဟာ... အဲဒါ ယူ မြှောက်တာ၊ စင်သီယာ့ကို မြှောက်ပြောတာ”

“ကိုယ်မြှောက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ် ပြောတာ”

“ကဲပါ ယူပုံကို ဆက်ပြောပါ”

“ပုံ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ဖြစ်ခဲ့တာ”

“အင်းပါလေ၊ ဆက်ပြောပါ”

“မင်းသမီးလေးဟာ လှလွန်းတော့ ရွှေရုပ်လေး အတိုင်းပဲတဲ့၊ အရှင် တေဇောသာရ စာဖွဲ့ခဲ့တာကို နားထောင်၊ ကိုယ် ရွတ်ပြမယ်။ ‘သိင်္ဂီရောင်သန်း၊ ရွှေပုံသွန်းသို့၊ လန်းလန်းလက်လက်၊ လိုက်ဖက်တင့်မော၊ မချောစရာ၊ ချောစရာ လျှင်၊ ကေသာဆံလှ၊ ထုံးနောက်စနှင့်၊ ချုပ်ညရီတွင်၊ ဖြုတ်ခြည်းမြင်သည်၊ ရှင်သာရခိုင့် တန်ဆောင်လော’တဲ့၊ စင်သီယာ နားလည်ရဲ့လား”

“ဟင့်အင်း၊ ဒါပေမဲ့ နားထောင်လို့ ကောင်းတယ်”

“တန်ဆောင် ဆိုတာ အလင်းပဲ၊ မင်းဟာ ရခိုင်ပြည်ရဲ့ အလင်းဓာတ်ပဲ၊ ရခိုင်ပြည်မှာ အလှဆုံးပဲ၊ ဒီလို ဖွဲ့ဆိုလိုက်တာ”

“အဲဒါနဲ့ စင်သီယာ့နာမည်ကို ယူက မြေကြီးပေါ်မှာ ရေးထားတာ ဘာဆိုင်လို့တဲ့”

“ဪ... ကဗျာဆိုတာ ချက်ချင်း ကောက်စပ်လို့ ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ စဉ်းစားရသေးတယ်။ အရှင်တေဇောသာရလဲ ရခိုင်မင်းသမီးလေး အလှကို မရေးခင် စဉ်းစားရင်း မြေကြီးပေါ်မှာ တုတ်နဲ့ ခြစ်သေးသလား မသိဘူး။ ဘယ်သူ ပြောနိုင်မှာလဲ”

စင်သီယာက သူ့ကို မျက်စောင်းလဲ့လဲ့ ထိုးသည်။

“ဟွန်း... ယူ သိပ်စကားတတ်တယ်၊ စင်သီယာ့အကြောင်း ကဗျာ စပ်မလို့ပေါ့၊ ယူ ဒါပြောတာ မဟုတ်လား”

မြင့်နွယ်က မဖြေဘဲ ငြိမ်၍ စင်သီယာ့ကို ကြည့်နေမိသည်။

ဟိုတစ်နေ့ကတော့ ရှင်ဘဝမို့ မာတုဂါမ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ် သေသေချာချာ မကြည့်ရဲ။ စက္ခုန္ဒြေကို ထိန်းရသည်။ ယခုတော့ ကြည့်မိသည်။ စူးစူးရဲရဲ ကြည့်မိသည်။

မျက်နှာလေးက လှသလောက် အသားလေးကလည်း လှသည်။ အသားလေးက ဖြူဖြူစင်စင်၊ ပန်းဖြူဖြူလို အရောင်အသွေး မရှိဘဲ ဖြူသည် မဟုတ်။ မွေးညင်း ရှိမ်းရှိမ်းလေးတွေကလည်း လွမ်းနေ၏။ အကြောစိမ်းလေး တွေကလည်း ရှိသေးသည်။ သည်တော့ စိမ်းသလို၊ ပြာသလို စိုလန်းသော ဓာတ်ကလည်း ရှိနေသေးသည်။

စင်သီယာက ကျောင်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြီး ဆို၏။

“ဟော..ဗေဒင်မေးကြလို့ ပြီးပြီ ထင်တယ်၊ ဟိုမှာ ဆင်းလာကြပြီ၊ ရော့... ရော့... ယူထားလိုက်”

စင်သီယာက လွယ်အိတ်တွင်းမှ ပစ္စည်းတွေကို ထုတ်ပေး၏။

“ကိုယ် ဒါတွေ ဘာလုပ်ရမလဲ”

“သိဘူးလေ၊ စာအုပ်နဲ့ ကဗျာရေးချင် ရေးပေါ့၊ မြေကြီးပေါ်မှာတော့ မရေးနဲ့၊ ဩော်... ဒါထက် ယူနာမည် ဘယ်လို ခေါ်သလဲ”

“မြင့်နွယ် တဲ့”

“ကောင်းပြီ၊ စင်သီယာ မှတ်ထားမယ်။ အစကတော့ ယူ ဘုန်းကြီး သေးသေးကနေ ဘုန်းကြီး ကြီးကြီး ဖြစ်လာလို့ ယူပြောသလို ဘာ... အဲ... အကြားအမြင်ပေါက်ရင် စင်သီယာက ဗေဒင်မေးမလို့၊ ပြီးတော့ ဟိုဟာဒီဟာ ဝယ်လှူမလို့၊ အခုတော့...”

စင်သီယာသည် တစ်စုံတစ်ခု စဉ်းစားဟန် ခေတ္တ အပြောရပ်သွား ပြီးမှ ဟက်ခနဲ ရယ်၏။

“အင်းလေ အဲဒီစာအုပ်တွေနဲ့ ကဗျာစပ်ပေါ့၊ စင်သီယာအကြောင်း လှလှစပ်ပေါ့၊ စင်သီယာ ကြိုက်ရင် ယူကို ဖောင်တိန်တစ်ချောင်း ဝယ်ပေးမယ်။ သွားမယ် ဘိုင့်ဘိုင့်”

စင်သီယာက ထဘီစလေးတစ်ဖက်မက သမင်မငယ်သို့ သွက်လက် ပေါ့ပါးစွာ ပြေးထွက်သွားသည်။

ထိုညနေက စေတီအိုကြီးရှေ့တွင် မြင့်နွယ် အကြာကြီး ရပ်နေမိသည်။ အကြာကြီး... ။

(ဂ)

ပြတင်းဝတွင် ဦးမြင့်နွယ်သည် အကြာကြီးပင် ရပ်နေမိသည်။

အတွေးစရပ်သွားမှ စာကြည့်စားပွဲဆီ လာသည်။

မျက်စိ ဆက်ကြောင်နေမည်ကို သိသည်။ မျက်စိကြောင်နေလျှင် ဇွတ်အိပ်သည်ထက် စာဖတ်နေရသည်က ကောင်းသည်။ အထူးသဖြင့် ကဗျာ ဖတ်နေရသည်က ကောင်းသည်။ ကဗျာတွေကိုလည်း ညမှာ အိပ်မပျော်လေ သူတို့ စပ်ခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါလော။ ဘာတဲ့...

‘ခွက်မြုပ်ခါဦ၊ နာရီမောင်းချ၊ ဒေသနိမိတ်၊ သက်ကြီးဆိတ်လဲ၊ မမှိတ်မျက်တောင်၊ သည်းခေါင်ဆူလည်၊ ရှိလိမ့်မည်ဟု၊ လွမ်းသည်ထပ်ဆင့်၊ ဖူးချိန်သင့်ကို’

အရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ၏ စာပင် ဖြစ်သည်။

ဦးမြင့်နွယ်သည် တသိကြီး ရှိနေသော ကဗျာစာအုပ်များအနက်မှ ဟံသာဝတီတိုက်ထုတ် လက်ဝဲနော်ရထာ စုသည့် စာဆိုတော်များ ရတုပေါင်းချုပ် စာအုပ်ကို ဆွဲနုတ်ယူသည်။

အရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ၏ ‘နန်းမြေအောင်ချာ’ချီ ရွှေပြည်ထွတ်ချာ ဘုရားတိုင်ရတုကို အလွယ်နှင့် ရှာတွေ့သည်။

‘ရွှေပြည်ထွတ်ချာ၊ စွယ်လက်ယာကို၊ ရတနာပွင့်လှိုင်၊ မဇ္ဈခိုင်နှင့်၊ ဦးတိုင်ချီမြောက်၊ ကျွန်ုပ်လျှောက်အံ့၊ ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပြည့်၊ မြင့်၏မထင်၊ မွတ်မွတ်စင်သာ၊ မြိတ်သွင်လွတ်စို့၊ ပြာသွယ်ညိုကို၊ နတ်ကဲ့သို့ပင်၊ နောင်မင်း ထင်သာ၊ ရှင်ပင်မွေတော်၊ ဖန်ဆင်းသော်မှ၊ တူပျော်ရအံ့၊ ရှုတညိုသမ်း၊ တတမ်းတမ်းသည်၊ မလွမ်းဘယ်သူ နေတတ်မည်။’

ဦးမြင့်နွယ်က ပြုံး၏။

အရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ၏ စကားအသုံးအနှုန်းနိုင်ပုံကို သဘောကျ၍ ပြုံးမိခြင်း ဖြစ်သည်။

‘မြိတ်သွင်လွတ်စို့၊ ပြာသွယ်ညို’အကြောင်းကို ဖွဲ့သည်။ ပြီးတော့ ‘မလွမ်းဘယ်သူ နေတတ်မည်’ဟု မှတ်ချက်ပြုသည်။

မှန်သည်...

ကြုံဖူးလျှင်တော့... အင်း... မလွမ်းဘယ်သူ နေတတ်မည်။ နှလုံးသား ရှိသူ မလွမ်းဘယ်သူ နေတတ်မည်။

အခန်း (၃)

(က)

မန္တလေး - ပြင်ဦးလွင် ကားလမ်း သုံးထပ်ကွေ့ကို ဦးမြင့်နွယ်၏ ဖင်မီလီယာ ကားလေးသည် နံပါတ်သုံးဂီယာဖြင့် သက်သက်သာသာ ညက်ညက်ညောညော တက်လာခဲ့သည်။

နှစ်ဆယ့်တစ်မိုင် စခန်းဆီ ချဉ်းကပ်သော လမ်းပြေပြေ တစ်လျှောက် အရောက်တွင်ကား ကားလေးသည် နံပါတ်လေး ဂီယာဖြင့် သွက်သွက်မှန်မှန် ပြေးနေလေသည်။

ကားမောင်းနေသော ဦးမြင့်နွယ်၏ ဘေးထိုင်ခုံတွင် ဦးတုတ်ဝင်းက “စံပယ်... စံပယ်... စံပယ်ပန်းနှယ်... သင်းရနံ့ကြူ ဖြူဖြူဖွေးတယ် မွေးမွေးလေး ပေးချင်အောင်ကွယ်” ဟု ဂီတနက်သန် ကိုစောညိန်း၏ စံပယ်သီချင်းကို ညည်းလိုက်လာနေ၏။

ကား၏ နောက်ထိုင်ခုံဆီမှ ‘ဟား’ ခနဲ သမ်းသံနှင့် မရှေးမနှောင်းတွင် ဓာတုဗေဒကထိက ဦးညိုလဲ့က ကိုယ်ကို မတ်ထိုင်လိုက်၏။

“သူများတွေ တေးသံက ချောသိပ်တတ်တယ်၊ ကိုတုတ်ဝင်းတေးသံ ကြားလို့ ကျွန်တော် လန့်နိုးပြီ”

“တမင်နိုးအောင် ဆိုပေးရတာ၊ ကလေးအဖေ ဆိုတော့ ညက အိပ်ပျက် ရှာတယ် မဟုတ်လား”

“ကလေးအဖေ ဆိုတော့ ဘာဖြစ်သလဲ၊ ကလေးကိုလဲ မွေးနိုင်တယ်၊ ကလေးအမေကိုလဲ အဲ... ထမင်းချက်ခိုင်းနိုင်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့ လူပျိုကြီးတွေ သာ စိတ်ကူးနဲ့ ကြည်နူးနေရတာ။ စံပယ်ပန်းနဲ့ တူလို့လေး၊ ဘာပန်းနဲ့ တူလို့လေး နဲ့၊ အမှန်က ဘာပန်းနဲ့တူတူ ရရင်တော့ မွေးမှာပဲ မဟုတ်လား”

“လက်ပံပွင့်ရရ၊ ပခိုင်းပွင့်ရရ ရရာမွေးမယ် ဆိုရင် စကတည်းက လူပျိုကြီး ဖြစ်မနေဘူး။ လူပျိုကြီး ဖြစ်ဖို့က အာသာဝတီ နွယ်နီနတ်ပန်းကို စောင့်တဲ့ နတ်လုလင်လို ဇွဲကောင်းဖို့ လိုတယ်”

“ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မစွဲနိုင်တာကို မစွဲဘူးလို့ ဝန်မခံဘူး၊ နတ်လုလင် လို ဇွဲကောင်းသလေး ဘာလေးနဲ့၊ ခင်ဗျား အာသာဝတီ နွယ်နီနတ်ပန်းက ဒီ တစ်သက် ပွင့်ဦးမှာလား”

“စံပယ်ပင် ဝတ္ထုမှာ ဦးလတ်က ဆိုထားတယ်၊ ‘စံပယ်ပင် ဘယ်တွင်မှ မပွင့်၊ အပြစ်တင် လျင်တဇော၊ စောလိုက်ပါနှင့်’တဲ့၊ ပွင့်ချိန်တန်ရင် ပွင့်လာ လိမ့်မယ်ပေါ့။ အဲ... ပွင့်မလာတော့လဲ အရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ ရေးခဲ့သလိုပဲ ‘တရားသံဝေ၊ အောက်မေ့ချေသော်၊ ကြေးရွှေဂဟေ၊ မစပ်လေသို့’လို့ စိတ်ကို ဖြေပြီး အဟဲ... ဗြဟ္မစရိယာ ဆက်ကျင့်နေရမှာပေါ့... ဟား... ဟား”

ကားမောင်းနေသော ဦးမြင့်နွယ်က ဦးတုတ်ဝင်း၏ စကားကြောင့် သဘောကျ ရယ်မောပြီး ဆို၏။

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ချီးမွမ်းတာ တစ်ခုရှိတယ် ကိုတုတ်ဝင်း”

“ဘာလဲ နတ်လုလင်ဇွဲမျိုးကိုလား၊ ဗြဟ္မစရိယာ ကျင့်စွမ်းတဲ့ ပါရမီ ကိုလား”

“အကောင်း ပြောတာပါ၊ ခင်ဗျားဟာ ရူပဗေဒ ကထိက တစ်ဦး ဖြစ်ပေမယ့် မြန်မာစာပေ မြန်မာကဗျာတွေကို မြတ်နိုးနှစ်သက်တာ ကျွန်တော် တကယ် ချီးမွမ်းတယ်”

“ခင်ဗျားက ချီးမွမ်းနေမှတော့ မထူးဘူး၊ နည်းနည်းလေး တရား ဟောမယ်၊ သိပ္ပံပညာသမားမို့ စာပေကဗျာတွေ၊ အနုပညာတွေကို ပစ်ပယ် သလိုလို လုပ်တဲ့ လူဟာ အင်မတန်တုံးတဲ့ လူပဲ။ ဦးနှောက်ကောင်းတိုင်း လူ

တစ်ယောက်ဟာ ရာခိုင်နှုန်းတစ်ရာ ပြည့်တဲ့လူ မဟုတ်သေးဘူး၊ နှလုံးသားလဲ သိမ်မွေ့မှ၊ နှလုံးသား သိမ်မွေ့ဖို့က စာပေကဗျာတွေ၊ အနုပညာတွေကမှ တတ်နိုင် တာ၊ ကျွန်တော့်မေဂျာ ကျောင်းသားတွေကို ကျွန်တော် ဒါ အမြဲ သတိပေးတယ်”

ဦးတုတ်ဝင်း၏ စကားကို ဦးညိုလွဲကလည်း ဝင်ထောက်ခံပြော၏။

“ကျွန်တော်လဲ ဝင်တရားဟောလိုက်ဦးမယ်၊ ရန်နေးဆွန်း (အသိဉာဏ် ပြန်လည်ထွန်းကားသော) ခေတ်က ကွန်းဆက်ပ် (ခဲယူချက်) တစ်ခု ရှိတယ်၊ လာတင်ဘာသာနဲ့တော့ ဟိုမိုယူနီဗာဆေးလီးစ် ခေါ်တယ်၊ ပြည့်ဝသော လူသား ဘဝလို့ ဘာသာပြန်ရမယ် ထင်တယ်၊ အဘက်ဘက်က ပြည့်ဝတဲ့ လူပေါ့ဗျာ၊ နမူနာအဖြစ်တော့ လီယိုနာဒိုဒါဗင်ချီကို ပြကြတယ်၊ ပညာရဲ့ ရည်ရွယ်ချက် ဟာ ဒီလိုလူသားမျိုး ဖြစ်လာဖို့ပေါ့။ တချို့ကတော့ ဒီသဘောဟာ စိတ်ကူးယဉ် ဆန်တဲ့ မဖြစ်နိုင်သော စံချိန်တစ်ခုလို့ ပြောကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူ့လောကကြီး တိုးတက်လာတာဟာ တစ်ချိန်က မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်ခဲ့တဲ့ စံချိန်တွေကို ဖြစ်အောင် ချိုးခဲ့ကြလို့ မဟုတ်လား”

ဦးတုတ်ဝင်းက တဟဲဟဲ ရယ်ပြီး “ဒီလိုဆို ကျွန်တော့်အတွက် အများ ကြီး မျှော်လင့်ချက် ရှိသေးတာပေါ့” ဟု ဆိုသည်။

“ဘာမျှော်လင့်ချက်တွေ ရှိသေးတာလဲ”

“ဪ... မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်ခဲ့တာတွေဟာ ဖြစ်လာတယ် ဆိုတော့ ကျွန်တော့် အာသာဝတီ နွယ်နီနတ်ပန်းလဲ ပွင့်နိုင်သေးတာပေါ့”

“အင်း... ပွင့်ပါမှပဲ၊ မပွင့်ရင် ခင်ဗျားလဲ ဘယ်တော့မှ ပြည့်ဝတဲ့ လူသားဘဝ ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အလို... ဘာဆိုလို့”

“ဘင်ဂျမင်ဖရင်ကလင်က ဆိုထားတယ်၊ လက်မထပ်ရသေးတဲ့ လူ တစ်ယောက်ဟာ ဘက်ပဲ့နေတဲ့ ကတ်ကြေးနဲ့ တူသတဲ့။ ဒီမှာ ကိုမြင့်နွယ်၊ ကျွန်တော်လဲ ခင်ဗျားတို့ စာပေသမားတွေနဲ့ ပေါင်းတာမို့ ဦးဩဘာသ ချန်ထား တဲ့ စာလေး ဖြည့်လိုက်ဦးမယ်”

“လုပ်စမ်းပါဦး”

“မောင်တစ်ကျိပ်ပင် ရှိလင့်ကစား လင်မရှိသော မိန်းမသည် အချည်းနှီး တည်း ဆိုတာကို ဆိပ်ကမ်းကျွန်းသောင် ရှိလင့်ကစား ရေမရှိသော မြစ်သည်

အချည်းနှီးတည်း ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ ဦးဩဘာသက ယှဉ်ပြထားတယ်။ ကျွန်တော်က ဖြည့်ချင်တာက ဒီလို၊ စက်... ရွက်... ပဲ့... စုံ ရှိလင့်ကစား ဆိပ်ကမ်း မရှိသော သင်္ဘောသည် အချည်းနှီးတည်း၊ ရာထူး... ဘွဲ့... ဂုဏ် ရှိလင့်ကစား မယားမရှိသော ယောက်ျားသည် အချည်းနှီးတည်း၊ ဆိပ်ကမ်း မရှိတဲ့ သင်္ဘောလိုပေါ့၊ ဟား... ဟား”

ဦးညိုလဲ့ ပစ်ချက်မှာ မှန်လွန်းသွားသဖြင့် ရှေ့မှ လူပျိုကြီးနှစ်ဦးမှာ ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်ဘဲ တဟဲဟဲသာ လိုက်ရယ်ကြရ၏။

နှစ်ဆယ့်တစ်မိုင် စခန်းသို့ ရောက်လာသောကြောင့် ကားသည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ရှေ့၌ ထိုးရပ်လိုက်၏။

ကားအင်ဂျင်လည်း အေးစေရန်နှင့် လူများလည်း အညောင်းပြေရန် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ခေတ္တ နားကြသည်။

ဦးညိုလဲ့က လက်ဖက်ရည် မှာသည်။ ဦးတုတ်ဝင်းနှင့် ဦးမြင့်နွယ်တို့က နို့မပါသော ကော်ဖီနက်ခါးခါး တစ်ခွက်စီ မှာကြ၏။

ဦးမြင့်နွယ်၏ ကားနောက်ပိုင်း ပစ္စည်းတင်အခန်းတွင် ဂေါက်အိတ် သုံးအိတ်ကို မြင်နိုင်သည်။ မနီးမဝေးတွင် ရပ်ထားသော ကားနှစ်စီး၊ သုံးစီးတို့ အတွင်းဆီ၌လည်း ဂေါက်အိတ်များကို မြင်ရ၏။

ကော်ဖီသောက်ရာမှ ဦးမြင့်နွယ်က မှတ်ချက်ပေး၏။

“စနေ နေ့တစ်ဝက် ကျွန်တော်တို့ချည်း ပြင်ဦးလွင် ဂေါက်ရိုက်ဖို့ တက်သလား အောက်မေ့တယ်၊ တခြား ဂေါက်သမားတွေလဲ တက်တာကိုး”

“ဦးမြင့်နွယ်က ရောက်စမို့ မသိသေးတာပါ၊ မန္တလေးက တကယ့် ဂေါက်သမားမှန်ရင် စနေ၊ တနင်္ဂနွေဆို ပြင်ဦးလွင် လုတက်ကြတာပဲ၊ ပြင်ဦးလွင် ကွင်းကလဲ ကောင်းတယ်လေ၊ ပြင်ဦးလွင်ကွင်းမှာ မရိုက်ဖူးသေးရင် ဂေါက်သမား အစစ် မဟုတ်သေးဘူး”

ဦးတုတ်ဝင်း၏ စကားကြောင့် ဦးမြင့်နွယ်က ပြုံးသည်။

“ဒီလိုဆို ကျွန်တော် ဂေါက်သမားအစစ် မဟုတ်သေးဘူးပေါ့”

ဦးတုတ်ဝင်းက ရယ်နေရာ ဦးညိုလဲ့က ဝင်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုတုတ်ဝင်းကမှ ဂေါက်သမားအစစ်၊ သူ ပြင်ဦးလွင် တစ်ခါ တက်ရိုက်ရင် ချုံထဲမှာ ဘောလုံးလေးငါးလုံး စွန့်ထားခဲ့လေ့ ရှိတယ်၊ ဟင်ဒီကက်ကလဲ ရာသက်ပန် နှစ်ဆယ့်လေးချည်း မဟုတ်လား”

“ရပ်ဖိ (ဘေးမြေရိုင်း) တွေက တော်တော် ခက်သလား”

“ဖဲရားဝေး (ရိုက်လမ်းမြေ) ကောင်းသလောက် ရပ်ဖိကတော့ တကယ့် ရပ်ဖိ၊ ဖြောင့်ဖြောင့် မရိုက်တတ်ရင်တော့ ခင်ဗျား ကိုတုတ်ဝင်းလိုပဲ ဘောလုံး ဝေဿန္တရာ လုပ်ခဲ့ရမှာ”

ဦးတုတ်ဝင်းက မခံချင်ဟန်ဖြင့် “ဒီနေ့ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့၊ ကျွန်တော် တစ်ပတ်လုံး ဂျက်နစ်ကလပ်စ် စာအုပ် ဖတ်ပြီး ကျင့်ထားတာ” ဟု ဆိုသည်။

စကားပြောနေရင်းက ဦးမြင့်နွယ်၏ မျက်လုံးတို့က တစ်နေရာသို့ ရောက်နေ၏။

မလှမ်းမကမ်းတွင် အင်ဂျင်ပူနေသည်ကို အေးရန် ရေလဲထည့်နေ ကြသော ကားကြီးများ ရှိနေကြသည်။ ယင်းကားကြီးများအနီး၌ ကားငယ် တစ်စင်းမှာ စက်ချွတ်ယွင်းနေဟန် ရှိသည်။ ကားစက်ခေါင်းအဖုံးကို ဖွင့်၍ ဒရိုင်ဘာသည် တကုန်းကုန်း နှိုက်နေ၏။

ပထမသော် ဦးမြင့်နွယ်သည် အမှတ်မထင် ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်၏။ ခဏ၌မူ မသိမသာ မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

ကားက တံခါးလေးပေါက် ဖင်မီလီယာ။ အရောင်က အဖြူ။ ကားဦး က မန္တလေးဘက် လှည့်ထားသည်။

ကြည့်နေစဉ် ဒရိုင်ဘာက ကားစက်ခေါင်းအဖုံးကို ပြန်ပိတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ကားဆီ ပြန်တက်မောင်း၏။

ထွက်လာသော စက်သံကိုက မကောင်း။ ကားသည် တစ်ဘီး၊ နှစ်ဘီး လိမ့်ပြီး တုံ့ခနဲ... တုံ့ခနဲ ဖြစ်ကာ ရပ်သွား၏။

ဦးမြင့်နွယ်က နေရာမှ ထသောကြောင့် ဦးတုတ်ဝင်းက မေးသည်။

“ဘယ်လဲဗျ”

“ဘယ်ရဟန္တာကြီးဆိုလဲ... ရဟန္တာ ဖြစ်တာတောင်မှ စရိုက်ပါနေလို့တဲ့၊ မြောင်းလေးတွေ ဘာလေးတွေ တွေ့ရင် ခုန်ကျော်ချင်သတဲ့၊ အဲ... ကျွန်တော်လဲ ငယ်ငယ်က စရိုက် ကျန်နေသေးလို့”

ဦးမြင့်နွယ်က ကားဖြူဆီ လျှောက်လာခဲ့၏။ ဒရိုင်ဘာမှာ ကား စက်ခေါင်းဖွင့်၍ နှိုက်နေပြန်ပြီ။

ဦးမြင့်နွယ်၏ မျက်လုံးများက ကားနောက်ခန်းဆီ ရောက်သွား၏။

“... ကလေးမ မွန်မွန်။ အဖော်အမျိုးသမီးလည်း ပါသည်။

ဦးမြင့်နွယ်က စက်ခေါင်းနား ကပ်သွားပြီး ဒရိုင်ဘာကို မေး၏။

“ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဘယ်သိမလဲဗျ။ ထွေနေတာ၊ ရှာတုန်း”

ဒရိုင်ဘာက ပလတ်များကို တစ်ခုချင်းဖြုတ်၍ စစ်ဆေးနေသည်။

ဦးမြင့်နွယ်က မှတ်ချက်ဝင်ပေး၏။

“ပလတ်ငုတ်တွေ အရောင်ကောင်းသားပဲ၊ ကာဗွန် မရှိဘူး၊ ဂက်ပ်
တွေကော မှန်ရဲ့လား”

“မှန်တယ်ဗျ။ တပ်ထားတာလဲ မကြာသေးဘူး”

“ခင်ဗျား ဒစ်စတြီဗျူတာက ထိပွိုင့်ကို စစ်ပြီးပလား”

“ခုနင်ကပဲ စစ်ပြီးတယ်၊ စားလဲ မစားဘူး၊ ကျွမ်းလဲ မကျွမ်းဘူး၊ ကပ်လဲ
မကပ်ဘူး”

ဒရိုင်ဘာသည် ပလတ်များကို ပြန်တပ်လိုက်ပြီး ခါးဆန့်၍ နဖူးမှ
ချွေးတို့ကို သုတ်နေ၏။

ဦးမြင့်နွယ်က မျက်နှာကို ချိပြီးစွာ ထားပြီး တောင်းပန်သော လေသံ
ဖြင့် ဆိုသည်။

“နှောင့်ယှက်တယ် မထင်ပါနဲ့ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ကူညီပါရစေ၊
နောင်ကြီးက ကားပေါ်တက်ပြီး စက်နှိုးပါ၊ လီဗာတော့ မမြင့်ပါနဲ့”

ဒရိုင်ဘာက ဦးမြင့်နွယ်၏ အသွင်ကို အကဲခတ်ဟန် ခေတ္တကြည့်၏။
ထို့နောက် ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ ကားပေါ် တက်၍ စက်နှိုးပေးသည်။

မှန်မှန်လေး လည်နေသော စက်သံကို ဦးမြင့်နွယ်က ဂရုစိုက်၍
နားထောင်ကြည့်သည်။

သမားရိုးကျ စက်သံကြားတွင် ဖျပ်ဖျပ်... တပ်တပ်နှင့် အသံပိုလေး
တစ်ခု ဝင်ဖောက်နေ၏။

ဦးမြင့်နွယ်က လှမ်းပြောသည်။

“လီဗာ မြင့်ပေးပါ”

လီဗာမြင့်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကားသည် ဆတ်ဆတ်
ခါသွား၏။ အိပ်ဇောပိုက်မှ မော်တော်ဆိုင်ကယ် မြည်သံမျိုး ထွက်လာ၏။